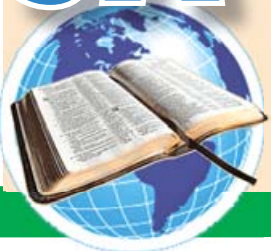

ЗА ЄВАНГЕЛЬСЬКУ ВІРУ

«Бо я не соромлюсь Євангелії, бо ж вона — сила Божа на спасіння кожному, хто вірує, перше ж юдеєві, а потім гелленові»

(Рим. 1:16)

**№5 (140)
ТРАВЕНЬ
2016 РОКУ**

4 ЧЕРВНЯ У КИЄВІ ПРОЙДЕ ВСЕУКРАЇНСЬКА ХОДА НА ЗАХИСТ ПРАВ ДІТЕЙ І СІМ'Ї — РАДА ЦЕРКОВ ЗАПРОШУЄ ДОЛУЧИТИСЯ

Сьогодні громадськість може задіяти різні важелі (у тому числі й мирні масові заходи), щоб вплинути на законотворчий процес в країні. У питаннях, що стосуються сім'ї і виховання дітей, своє вагомє слово мають сказати віруючі люди, члени церков.

Відтак уперше з ініціативи Всеукраїнської ради Церков і релігійних організацій у суботу, 4 червня 2016 року, у Києві відбудеться спільна міжконфесійна хода, присвячена Всеукраїнському дню прав дитини та сім'ї.

Збір учасників розпочнеться о 10-й ранку на Софіївській площі, звідки об 11-й годині єдина колона сімей із дітьми на чолі з главами Церков і релігійних організацій відправиться до Європейської площі — по вулиці Володимирській, проспекту Б. Хмельницького, Хрещатику. Перехожі матимуть можливість за власним бажанням приєднатися до акції та поспілкуватися з віруючими сім'ями.

По завершенню ходи на Європейській площі члени ВРЦіРО висловлять урочисті звернення, здійснять молитви за дітей і

сім'ї. Заплановані також концертні виступи дитячих колективів та сімей, виставка дитячої творчості.

«Наразі збираємо команду з 20 волонтерів, які будуть направляти ходу, ведемо підготовку, — говорить член Оргкомітету заходу від ЦХВЕУ пастор Київської церкви «Фавор» Сергій Бевзенко. — Сьогодні дуже важливо показати, що в Україні є люди, які виступають за класичну сім'ю на основі

християнських принципів».

Акція носитиме мирний характер, без політичної символіки та гасел, без будь-якої агресії та нетерпимості.

Всеукраїнська Рада Церков і релігійних організацій запрошує усіх людей доброї волі всією родиною, з дітьми долучитися до організації та участі в цих заходах з нагоди Всеукраїнського дня захисту прав дітей і сім'ї.

IPS.

ЗВІТНУ КОНФЕРЕНЦІЮ СОЦІАЛЬНОГО ВІДДІЛУ ЦХВЕУ ПОЄДНАЛИ ІЗ НАВЧАННЯМ КАПЕЛАНІВ

Близько 130 делегатів з усіх регіонів України з'їхалися 18 травня 2016 р. на звітну конференцію соціального служіння ЦХВЕУ, яка відбулася у Київській церкві «Скинія».

Основною темою для обговорення стало тюремне служіння. Делегати зачепили також теми медичного і військового капеланства. Учасники ділилися досвідом служіння, надихаючи тим самим братів і сестер. Ще однією нагальною темою конференції була тема єдності. Говорили про те, як її досягти, розмірковували над проблемами взаємо-

розуміння між різними поколіннями тощо. Відповідальні за соціальне служіння з різних регіонів України розповідали про плоди своєї праці, про труднощі й досягнення, про перспективи розвитку.

Основними спікерами конференції були пастор церкви «Скинія» В'ячеслав Когут, старший пастор церкви «Скинія», керівник відділу соціального служіння ЦХВЕУ Рустам Фатуллаєв, а також Руслан Коханчук, полковник Міністерства оборони України, старший офіцер відділу роботи з громадськими, релігійними організаціями Департаменту соціальної та гуманітарної політики Міністерства оборони України.

Після закінчення конференції учасникам було вручено сертифікати про про-

ходження навчального курсу тюремних і військових капеланів.

«Ця конференція для багатьох була дуже корисною, тому що ми побачили результати нашої праці в Союзі Церков, а ще змогли обговорити шляхи вирішення проблем, що виникають у тюремному служінні. І в цьому ми бачимо славу Божу. Для кожного з нас дуже важливо почуватися частиною великого служіння, бачити, як зросли служіння і як вони розвиваються. Адже перед нами відкриваються нові двері для медичного, тюремного і військового капеланства. За це вся слава нашому Богу», — ділиться враженнями Юрій Довженко, капелан і служитель церкви «Скинія».

chve.org.ua.

БОГОСЛУЖІННЯ, ЯКІ ПОДОБАЮТЬСЯ БОГУ

Чи можна будь-яке богослужіння вважати таким, що до вподоби Богові, тільки тому, що «там, де двоє або троє, Він посеред них»? Біллі Грем так не вважає. Відомий євангеліст стверджує, що Богу до вподоби, коли перебування в церкві для християн стає повчальним і радісним досвідом.

У своєму блозі Kansas City Star відомий євангеліст Біллі Грем написав, що ніхто не повинен нудьгувати під час церковного богослужіння. «Богу не подобаються нудні зібрання, як і кожному з нас».

Далі він пояснив, що богослужіння потрібно проводити так, щоб людина сприймала його як радісну можливість дізнатися більше про Бога і відчути єдність з громадою, а не як прикрі витрату часу.

«Церква повинна бути місцем, де ми радіємо і поклоняємося Богу, Який є центром богослужіння. Це має бути час повчання й отримання нових відкриттів від Божого Слова, коли ми більше дізнаємося про те, Який Він і чого Він від нас очікує. Це має бути час зміцнення дружніх відносин і взаємного підбадьорення».

І перший крок до того, щоб почуватися більш залученим в церковне життя, — це повна самопопечата Ісусу Христу. Другий крок — молитва перед кожним богослужінням. «Просіть Бога, щоб Він промовляв до вас,

щоб відкривав ваше серце і розум».

До речі, недавнє дослідження Університету Дюка показало, що в процентному відношенні члени мегацерков менше задіяні в церковному житті, ніж члени менших громад. Виявилося, що збільшення кількості членів церкви знижує їхню активність у відвідуванні зібрань.

Девід Ігл, який координував це дослідження, розповів, що коли служив пастором у Канаді, помітив, що багато церковних лідерів намагаються заснувати мегацеркви. «Я скептично ставився до такого підходу, — сказав він. — Бо помітив, що акцент на швидкому зростанні може призвести до ненавмисних негативних наслідків, наприклад, до меншої активності членів церкви у житті громади».

ieshua.org.

Усіх без винятку людей можна поділити на три категорії. Одні проходять духовну пустинню, інші щойно вийшли з неї, ще інші ось-ось у пустинню зайдуть. Кожен з нас перебуває на якомусь із цих трьох етапів. Духовна пустиня — це труднощі, які ми проходимо в тій чи іншій сфері життя. Ніхто не радіє пустині, усі намагаються вийти з неї якомога швидше... Але є щось, з чим можна зустрітись лише в пустині...

«І сорок літ живив Ти їх у пустині. Не було нестачі ні в чому — одежі їхні не дерлися, а ноги їхні не пухли» (Неем. 9:21).

Бог водив ізраїльтян пустинею 40 років через їх непослух. Але чому в пустині вони мали найбільше благословень? Їжа падала з неба щодня. Вода лилася зі скелі (а вони споживали 40 мільйонів літрів на день!). М'ясо тоннами прибувало у вигляді перепелиць. Одежа не зношувалася. Коліна на штанах не відтягувалися. Підшва взуття не стиралася, одежа на ліктях не протиралася. Люди носили одні шкарпетки 40 років! Навіть у дітей вбрання

не зношувалося... Це було величезне чудо!

Є чудеса, які Бог являє тільки в пустині. Коли євреї вийшли з пустині, чудеса припинилися! Манни не стало, одяг миттєво почав зношуватися! Було незвично таке бачити... Появилися перші дірки і латки... Через багато століть, за царя Єзекії, Ізраїль зазнав голоду, але Бог не давав більше манни...

Для чуда потрібен привід. «І сказав до неї Єлисей: «Що я зроблю тобі? Повіж мені, що є в тебе в домі». А та відказала: «Нічого нема в домі твоєї невільниці — є тільки горня оливи». А він сказав: «Іди, позич собі на стороні посуд від усіх сусідок твоїх, посуд порожній. Не бери мало! І ввійдеш, і замкнеш двері за собою та за синами своїми, і поналиваєш у всі ті посудини, а повні повідставляй... І сталося, коли поналповнювано посуд, то сказала вона до сина свого: «Подай мені ще посуду!». А він відказав їй: «Нема вже посуду». І спинилася олива» (2 Цар. 4:2-4, 6).

Голодування вдови спровокувало чудо. Немає голоду — немає чуда. Бог не примножував оливи, коли голоду не було.

Ми переходимо через пустиню під особливою Божою благодаттю. У пустині доступні чуда, яких немає в інший час. І чим більше труднощів ми переходимо, тим більше чудес Бог являє в нашому житті...

Пустиня — це час життєвих уроків і час Божих чудес.

ВИКЛАДАЧІ БОГОСЛОВСЬКИХ НАВЧАЛЬНИХ ЗАКЛАДІВ ЦХВЕУ ПРОЙШЛИ НАВЧАННЯ НА БАЗІ КБІ

У Київському біблійному інституті за підтримки відділу освіти 13 травня 2016 р. відбувся навчально-методичний семінар для викладачів богословських навчальних закладів ЦХВЕУ.

Мета семінару — підвищення кваліфікації викладачів; налагодження тісної співпраці між навчальними закладами, обмін передовим досвідом, а також оптимізація навчально-методичної роботи.

У семінарі взяли участь близько 40 досвідчених та молодих викладачів з різних навчальних закладів. Зокрема, з Дніпропетровського біблійного коледжу «Світло Євангелія», Київської богословської семінарії «Благодать та істина», Київського біблійного інституту, Рівненської духовної семінарії, Семінарії практичного богослов'я, Чернівецької біблійної семінарії тощо.

Слово настанови та молитву благословення звершив старший єпископ ЦХВЕУ Михайло Паночко. Доповідачами виступили: керівник відділу розвитку освіти ЄААА Тарас Дятлик, який говорив на теми «Сучасні тенденції богословської освіти: Церква — семінарія — держава в Україні» та «Роль викладача в богословській освіті», а також викладачі — кандидат педагогічних наук Вікторія Гриценко та магістр богослов'я Валерія Чорнобай («Особливості лекційних та семінарських занять у ВНЗ»).

Семінар проходив в інтерактивній формі, оскільки теми, запропоновані до обговорення, становили неабиякий інтерес для учасників. Крім цього, викладачі могли висловити своє бачення щодо найактуальніших проблем у християнській освіті в Україні, побажання щодо тематики наступних методичних семінарів.

За підсумками заходу було утворено робочу групу з питань підвищення кваліфікації викладачів, до якої увійшли академічні декани богословських навчальних закладів.

Завершив семінар словом підбадьорення та молитвою ректор Рівненської духовної семінарії Олександр Третяк.

Прес-служба відділу освіти ЦХВЕУ.

Всеукраїнська Рада Церков і релігійних організацій зустрілася з експертами з метою обговорення проблематики державно-конфесійних відносин.

Дискусія відбулася 16 травня під головуванням старшого єпископа УХЄЦ Леоніда Падуна за участі директора Департаменту у справах релігій Міністерства культури Андрія Юраша та колишніх керівників державного органу у справах релігій – Віктора Бондаренка, Юрія Богуцького, Юрія Решетникова, Олександра Сагана, а також народного депутата Віктора Єленського, повідомляє Інститут релігійної свободи.

У порядку денному зустрічі аносовано три питання: попередження конфліктів у міжконфесійному середовищі; удосконалення реєстрації релігійних організацій; виправлення ситуації з податковими змінами щодо неприбуткового статусу релігійних організацій.

Архієпископ УПЦ КП Євстратій

(Зоря) підкреслив, що діалог важливий не заради проформи, а повинен бути сповнений змісту. Він вважає, що запровадження податкових змін, які вимагають перереєстрації усіх релігійних організацій, – це кричущий випадок некомпетентності при укладанні закону, адже зміни приймалися без врахування специфіки релігійних організацій і без консультацій з ними.

На його переконання, має бути досягнута золота середина у діяльності органу у справах релігій. «Цей орган не повинен перетворюватися на обер-прокуратуру, а з другого боку, не має бути розвалу системи управління в сфері релігії, зокрема регіональних особливостей у застосуванні чинного законодавства», – зазначив архієпископ.

Патріарх УГКЦ Святослав (Шевчук)

наголосив, що державно-конфесійний діалог має формуватися на засадах рівності, щоб усі конфесії залишалися рівними між собою незалежно від змін у політичній ситуації. «Держава не повинна підтримувати чи фаворизувати якусь одну Церкву, закон має бути однаковим для всіх», – підкреслив він.

Глава УГКЦ висловив позицію щодо громадянської позиції релігійних організацій: «Церкви не втручаються у політику, але є активними в громадянському суспільстві, оскільки народ очікує від церков певних моральних орієнтирів. Проте важливо розуміти, як держава сприймає роль Церков у будівництві держави. Ми хочемо розвивати взаємодію на партнерських засадах: будувати партнерські відносини з державою, але не бути підконтрольними державі».

Повертаючись до проблематики податкових змін, юрист Геннадій Білоричський, помічник Головного рабина Києва та України, наголосив на необхідності скасування податкових змін, які вимагають перереєстрації статутів усіх релігійних організацій до кінця року.

«Підпункт 133.4.1 Податкового кодексу України поставив усі релігійні організації поза законом, адже їх основне покликання – допомагати своїм вірним, що тепер, фактично, забороняється. Це міна уповільненої дії, яка вибухне 1 січня 2017 року», – запевнив представник Об'єднання юдейських релігійних організацій України.

Він додав, що Кодекс та спеціальний закон про релігійні організації повинен закріплювати неприбутковий статус релігійних організацій з відповідними

вимогами щодо їх діяльності, а внесення до Реєстру неприбуткових організацій має відбуватися автоматично.

Говорячи про питання удосконалення реєстрації релігійних організацій, представник УГКЦ протоєрей Олекс Петрів озвучив позицію Всеукраїнської Ради Церков. Вона полягає у запровадженні єдиної реєстрації релігійних організацій в органах у справах релігії (не нижче, ніж на рівні області) замість кількох розрізнених процедур, а також недопущення жодної обов'язкової перереєстрації релігійних організацій.

Директор Департаменту Андрій Юраш запевнив представників конфесій, що саме такий підхід буде покладено в основу законотворчого процесу, який вже розпочався в Мінкультури.

IPC.

У КИЄВІ ВІДБУЛАСЯ ЗУСТРІЧ ПРАЦІВНИКІВ ВІДДІЛУ ПІДПРИЄМНИЦТВА ЦХВЕУ

9 травня 2016 року в приміщенні церкви ХВЕ «Філадельфія» (м. Київ) відбулася зустріч християн-підприємців, на якій були присутні представники 11 областей України, а також старший єпископ ЦХВЕУ Михайло Паночко та його перший заступник єпископ Микола Синюк.

Зустріч розпочалася з привітального слова та молитви Миколи Синюка. У зверненні єпископ поділився роздумами про значення воскресіння Ісуса Христа, адже саме в ньому захована надія і можливості у всіх сферах життя, у тому числі й у підприємстві.

На початку своєї промови виконуючий обов'язки керівника відділом підприємництва ЦХВЕУ Віктор Вознюк поінформував присутніх про ряд питань, внесених до порядку денного. Віктор Володимирович підкреслив важливість таких зустрічей, бо вони

готують міцну платформу і працюють на довгострокову перспективу, а це дасть можливість змінити мислення суспільства. Цікавим прикладом стало порівняння життя людини і її діяльності

з двома полями і плодами, які вони можуть зародити.

«Наша Пасха – Христос» – семінар на таку тему вголосив старший єпископ Церкви ХВЕ України Михайло

Паночко. Він зокрема звернув увагу на особливості відносин з Богом, а також на величезний обов'язок і на ресурси, які мають усі віруючі в Імені Ісуса Христа.

«Будучи християнами, ми, все ж, маємо здатність спотикатися. Навіть правильно посаджені люди можуть не пустити своє коріння глибше, а залишитися на поверхні. Бог вибрав малих і незначних, відкривши їм велику таємницю. Саме тому наше покликання торкається серйозних сфер життя», – резюмував промовець.

Після спільної молитви Михайло Степанович поділився інформацією про стан справ у братстві, а також про виклики, з якими сьогодні зустрічається Церква. Божа інституція не може стояти на місці, вона не може бути вчорашньою і не повинна забігати наперед. Церква має бути сьогоднішньою, має реагувати на виклики сьогодення, бо в цьому її «сіль».

Багатою присутніх зацікавив проєкт під назвою «400 церков», який представив старший єпископ. Проєкт

розрахований на п'ять років, і його реалізації сприяють велика свобода в Україні та наявність відповідних ресурсів.

Після короткої перерви розпочалася загальна дискусія за участю Михайла Паночка та Миколи Синюка. Найбільш гостро звучало питання налагодження конструктивного діалогу між служителями та підприємцями. У відповідь прозвучала позиція братства, яка будується на основі Слова Божого. Ідея, мудрість та співпраця – головні складові вірного будівництва Божої справи. Відділ підприємців ЦХВЕУ – один з важливих інструментів, який організований для досягнення саме цієї цілі. Тому завдання служителів полягає в духовній підтримці та правильних настановах бізнесменів.

Служителі намітили плани на майбутнє. У 2016 році відділ підприємництва планує проведення ряду заходів. Зокрема на 27 травня 2016 року запланований всеукраїнський день посту й молитви за служіння підприємництва. У планах також проведення обласних зустрічей разом з пасторами; проведення восени 2016 року всеукраїнської конференції тощо.

Закінчив зустріч словом і молитвою пастор місцевої церкви Анатолій Козачок.

Прес-служба відділу підприємництва ЦХВЕУ.

МІЖКОНФЕСІЙНА ХРЕСНА ХОДА ПРОЙШЛА НА ПАСХУ В ЗАПОРІЖЖІ, ХЕРСОНІ ТА ДНІПРОПЕТРОВСЬКУ

Події останніх років об'єднали християн більшості конфесій в Україні. Сьогодні вони мають спільність як у молитві, так і у добродійній роботі. Так на Великодні свята у багатьох містах та селах нашої країни відбулися міжконфесійні християнські заходи.

За ініціативою Духовної ради християнських церков Запоріжжя та за підтримки місцевої ОДА святкування в Запоріжжі тривали два дні. 30 квітня біля будинку обласної ради відбулося свято-ков служіння «Значення Голгофи для людства», а наступного дня пройшла Великодня хода за участю представників

різних християнських церков. Разом з іншими главами церков міста у пасхальних служіннях взяв участь старший пресвітер Запорізького обласного об'єднання церков ХВЕ єпископ Василь Гедаревич.

Напередодні Пасхи, у Вербну неділю, понад тисячу жителів Херсона взяли участь у хресній ході та молитві за мир

в Україні, злагоду та добробут. Серед них були християни з різних конфесій – віряни УПЦ КП, протестантських, євангельських та юдейської спільнот. На завершення люди спільно прочитали молитву «Отче наш», а після молеб-

ню відбувся концерт духовної музики. 1 травня у Дніпропетровську відбулося загальноміське богослужіння, ініційоване Радою християнських церков. Служителі різних християнських конфесій проповідували про воскресіння Ісуса та заклика-

ли до молитви за мир і благословення для Дніпропетровщини і всієї України. Спів хору і музичних гуртів, звернення пасторів – усе надихало присутніх до вдячності Ісусу Христу за Його світле воскресіння.

chve.org.ua.

КУДИ ВЕДЕ ІСТОРІЯ?

Куди веде історія й чому? Що визначає схему історичного розвитку, якщо такий чинник узагалі існує? Такі питання ставить собі будь-яка людина, що мислить, і їх розуміння накладає відбиток на весь спосіб її життя. Відповідь християнства полягає в тому, що в Бога є задум, який включає в себе все, що відбувається, і Бог втілює цей план у життя.

Божий план інколи називають Божим промислом, проте ми будемо послуговуватися словом «задум», бо воно наголошує на розумності Божих рішень: вони не свавільні й не стихійні. Божий задум — це незмінне рішення Господа, через яке відбувається все, чому належить статися.

У Старому Завіті Божий план і Божий задум тісно пов'язані із завітом, який Господь уклав зі Своїм народом. З опису Божих дій, які стосуються обрання Його народу й особистої турботи про нього, ми приходимо до двох висновків. З одного боку, Бог всевладний, Він — Творець і Хранитель усього створеного. З другого боку ми бачимо люблячого, турботливого Батька.

Дія авторів Старого Завіту думка про те, що якісь речі можуть відбуватися незалежно від волі Бога, була практично неможливою. Підтвердженням цієї тези є той факт, що безособові речення на вірець «іде дощ» у Старому Завіті не зустрічаються. Згідно з уявленнями юдеїв, дощ не просто йшов, його посилав Бог. Вони розглядали Господа як всемогутнього Розпорядника всього, що відбувається.

Бог не лише бере активну участь у подіях, Він планує їх. Те, що відбувається нині, було заплановано заздалегідь. Сам Бог так говорить про руйнування, заподіяні царем Асирії: «І сталося, як почув це цар Єзекія, то роздер свої шати та накрився веретою, і ввійшов до Господнього дому...» (Іс. 37:1).

Навіть така нескладна річ, як будівництво водосховища, представлена як спланована попередньо: «...і зробили ви між двома мурами збір для старого ставка, але ви не дивилися на Того, Хто це зробив, Хто це віддавна створив, ви не бачили» (Іс. 22:11).

Псалмоспівець пише: «Мого зародка бачили очі Твої, і до книги Твоїєї записані всі мої члени та дні, що в них були чиннені, коли жодного з них не було...» (Пс. 138:16).

Та сама думка висловлена в Книзі Йова, 14:5. У Божому плані закладена турбота про добробут народу Ізраїлю і кожної Божої дитини (Пс. 26:10-11, 36; 64:3, 90, 120; 138:16; Дан. 12:1; Йона 3:5). У псалмах 90 та 120 виражається впевненість у доброті, забезпеченні й захисті Бога, багато в чому вона нагадує нам учення Ісуса з Нагірної проповіді про птахів і квіти (Мт. 6:25-29).

Старий Завіт також проголошує віру в ефективність Божого задуму. Усе, що відбувається, є (і завжди було) частиною Божого плану. Він виконує те, що обцяв. У пророка Ісаї ця думка висловлена наступним чином: «Я Бог, і немає більш Бога й нікого, як Я, що звіщаю кінець від початку і наперед, що не сталося ще, і що говорю: Мій замір відбудеться, і всяке жадання Своє Я вчиню, що хижого птаха зо сходу прикликую, з краю далекого мужа Своєї поради! Так, Я сказав, те й спроваджу, що Я задумав був, теє зроблю!» (Іс. 46:9-11).

Подібна заява міститься в Іс. 14:24-27. Тут ми бачимо ствердження не лише Божої вірності поставленій меті, але й безглуздості протистояння Йому: «Бо ввадив Господь Савоат, і хто Його раду відмінить? А рука Його витягнена, й хто відверне її?» (порівняймо Йов. 42:2; Єр. 23:20; Зах. 1:6).

Із самого початку, споконвіку в Бога є задум, який охоплює всю реальність і враховує найменші життєві подробиці. «Все Господь учинив ради цілей Своїх, і безбожного на днину зла» (Пр. 16:4, порівняймо Пр. 3:13-20; Йов. 38:4; Іс. 40:12; Єр. 10:12-13).

Навіть те, що зазвичай вважають просто щасливим випадком, представлене в Біблії як Божий вибір (Пр. 16:33). Завадити або протистояти виконанню Його волі не може ніщо. У Приповістях сказано: «У серці людини багато думок, але виповниться тільки задум Господній» (Пр. 19:21).

Люди не завжди розуміють, як Бог досягає Своєї мети в їхньому житті. Це випробував на собі старозавітний Йов. Свій досвід він висловив наступним чином: «Хто ж то такий, що ховає пораду немудру? Тому я говорив, але не розумів... Це чудніше від мене, й не знаю його...» (Йов. 42:3).

Отже, на думку старозавітного віруючого, Бог створив світ, спрямовує перебіг історії, і все це Він

робить згідно з планом, розробленим на вічність, який передбачає Його спілкування зі Своїм народом. До цього плану входить творіння як у широкому значенні, так і стосовно окремих особистостей, і він здійснюється згідно з Його задумом. Через це про майбутні події пророки говорили як про невідворотні. Про події майбутнього можна пророкувати лише тому, що Бог запланував їх, а Його задум обов'язково здійсниться.

Задум і мета Бога яскраво виділяються в Новому Завіті. Ми читаємо опис подій з життя Ісуса Христа, які невідворотні й зумовлені Божим задумом. Ісус заявляв, що Бог спланував не лише такі великі й складні події, як, наприклад, падіння та зруйнування Єрусалима (Лк. 21:20-22), але й деталі, наприклад, відступництво й зраду Юди та вірність інших учнів.

Тема виконання Божого задуму й пророцтв Старого Завіту посідає значне місце в євангеліст Матвія та Івана. Ісус також говорив про невідворотність подій майбутнього. Наприклад, Він сказав учням: «І як про війни почуєте ви, і про воєнні чутки, не лякайтесь, бо статись належить тому. Та це ще не кінець. Бо повстане народ на народ, і царство на царство, будуть землетруси місцями, буде голод. Це початок терпіння породільних. Пильнуйте ж самі, бо вас на суди видаватимуть, і бичуватимуть вас у синагогах, і поведуть до правителів та до царів ради Мене, на свідчення їм. Але перше Євангелія мусить бути народам усім проповідана» (Мр. 13:7-10).

В Ісуса було гостре відчуття необхідності виконання Своїх справ — задум Отця має бути виконаний. Тому Він сказав: «Він же промовив до них: «І іншим містам Я повинен звіщати Добру Новину про Боже Царство, бо на те Мене послано» (Лк. 4:43).

Апостоли також підкреслювали божественну мету історії. Наприклад, у своїй промові в день П'ятидесятниці Петро сказав: «Того, що був виданий певною волею та передбаченням Божим, ви руками беззаконників розп'яли та забили» (Дії 2:23).

Уся Книга Об'явлення пронизана впевненістю в Божому задумі, передбачення подій у ній виходять із віри в Божий план і призначення.

Але найбільш рельєфно думка про божественний план висловлена в посланнях апостола Павла. Усе відбувається за Божим вибором і згідно з Його волею (1 Кор. 12:18; Кол. 1:19). Ним визначені долі народів (Дії 17:26). Павло бачив себе обраним ще до народження (Гал. 1:15).

У світі існують відверто песимістичні сприйняття перебігу історії. Це особливо стосується циклічних поглядів, згідно з якими історія не прогресує, а лише повторює одну й ту ж схему з незначними варіаціями. До такого розуміння тяжіють східні релігії, зокрема індуїзм з його наголосом на перевтілення. Людина проходить цикли смерті й відродження, причому її становище в кожному новому втіленні значною мірою визначається поведінкою в попередньому житті. Спасіння, якщо тут можна взагалі застосувати цей термін, полягає в нирвані: виході з цього процесу, який повторюється.

Значного поширення в наші дні набули теорії про катастрофічне завершення земної історії. Згідно з ними, історичний розвиток підходить до катастрофічного завершення в результаті чи то економічного краху, чи то екологічної кризи, яку можуть спричинити глобальне забруднення довкілля або ядерна війна.

Але згідно із християнським вченням про божественний план усі події спланував у вічності премудрий, всемогутній, благий Бог, із Яким ми можемо мати особисте спілкування.

Історія — це не ланцюжок випадкових подій, і рухається вона не завдяки безликим атомам і не сліпою долею, а розвивається відповідно до Його задуму. У Бога є цілком визначена мета, до якої прямує історія. Ми можемо з упевненістю очікувати запланованого кінця для всесвіту. І своє життя ми повинні будувати відповідно до того, що нам відомо про завершення історії.

Міллард Еріксон.

БАР'ЄРИ ДЛЯ СПРИЙНЯТТЯ

Спасительна праця Ісуса у прямому значенні цього слова завершена. Коли мова йде про наш статус як улюблених, прощених Божих синів і дочок, то фраза «звершилося» — правильна і точна.

Однак на землі залишилося ще багато роботи, яку Він звершує через нас. Ми — посланці Христа в цьому світі. Божя праця продовжується через нас на всякому місці, де би ми не були — на роботі, вдома, у церкві, на вулиці...

І ми покликані так моделювати наше служіння, щоб, як і Христос, бути «повними благодаті і правди», щоб привертати до себе тих, кого Він привертав, і щоб викликати критику (на жаль, це неминуче) тих, хто критикував нашого Господа.

Що означає звершувати служіння так, щоб воно було «повне благодаті» (Ів. 1:14)? Ганді відомий своїм знаменитим висловлюванням: «Мені подобається ваш Христос, але мені не подобається ви, християни. Ви так не схожі на свого Христа».

Ганді захоплювався Ісусом, але йому важко було зрозуміти, чому християни так недбало відображають у своєму житті вчення Ісуса. На його думку, саме це завадило йому стати християнином.

Потрібно дуже серйозно ставитися до таких докорів. Тому що багато бар'єрів заважають людям побачити в нас реального Ісуса. Що ж це за бар'єри?

Осудження

Коли відомий автор Філіп Янсі запитує людей, що вони думають про християн, то найчастіше можна почути, що вони (християни) надто нетерплячі, схильні осуджувати і показувати іншим, що «вони святі».

У чорний день 11 вересня, коли терористи атакували Всесвітній торговий центр в Нью-Йорку, один добре відомий християнський лідер лише підтвердив таку думку про християн, заявивши по національному телебаченню наступне: «Якщо ви — гомосексуаліст чи член Американського союзу захисту громадянських свобод, то я прямо кажу: це ви зробили; ви винні в тому, що сталося».

Один віруючий якось запросив на обід гея. На столі лежала Біблія, тому гість швидко зметукував, що він в гостях у християн. І дуже здивувався, що віруючі люди запросили його на обід і розповідали йому про Божі істини.

Нам треба жити так, щоб люди не думали, що християни неприязно ставляться до всіх, у кого інший світогляд. Ми повинні зробити все від нас залежне, щоб замінити неправдивий образ Ісуса, який ми часто показуємо людям, на образ реального Ісуса — Того, Хто прийшов, повний благодаті і правди. Хто був другом навіть грішників, Хто їв і пив з ними (Лк. 15:1-2) і спасав від гріха.

Відкидання

Велику помилку роблять ті християни, які стараються відгородитися від невірних людей. Послання Христа повинні відмовитися від позиції «ми проти них», від думки, яка спрямована на фобію щодо невірних. Потрібно робити все, щоб придбати якомога більше серед не християн. Таке ставлення до невірних повинно стати центральною цінністю для кожного християнина.

Подивіться на Ісуса. Релігійні гордії відкидали Його, критикували. А що можна сказати про блудниць, п'яниць і взагалі грішників? Усі вони хотіли бути поруч з Христом, прагнули чути Його слова. І Христос віддавав Себе цим людям з радістю, приділяв їм так багато уваги, що дав привід іншим осуджувати і критикувати Його. Його називали другом митників і грішників, звинувачували в п'янстві й об'дданні (Лк. 7:34).

Ми знаємо, що ці звинувачення були наклепом. Написано, що Ісус був спокушений в усьому — і ні в чому не згрішив. Однак неможливо заперечувати того, що Він був другом для пригноблених і відкинутих. Для тих, кого релігійні громади Його днів відкидали і зневажали.

Ісус так хотів переконати нещасних грішників в тому, що Він любить їх, що й для них є надія, що готовий був заради цього стати мішенню ображених релігійників. А як щодо нас? Христос став променем надії для покидьків суспільства. А ми?

Релігійне зазнайство

Згадаймо біблійну історію про жінку, названу «грішницею», яка увійшла в дім фарисея Симона, вельми релігійного чоловіка (Лк. 7). Ісус в ім'я любові і радикальної благодаті з готовністю прийняв її вельми неортодоксальний вияв вдячності. Він порушив релігійні звичаї, дозволяючи доторкатися до Своїх ніг блудниці, нечистій морально і церемоніально жінці. Він також порушив суспільні правила, дозволивши їй бути Своєю ученицею. Адже це означало, що Він поставив її нарівні з чоловіками в тому вельми патерналістичному суспільстві, де до жінок ставилися як до другосортних людей.

Але це ще не все. Ісус зігнорував деякі моральні норми того часу — і все заради того, щоб показати цій нещасній жінці, яка дорога вона Йому. Вона розпустила волосся, що в той час було достатнім приводом навіть для розлучення (жінка могла робити це лише в присутності членів своєї сім'ї). А це вона доторкнулася до Христа — помазала Його ноги миром (яким зазвичай намазувала своє тіло) і цілувала їх губами, якими доторкалася до багатьох чоловіків!

Ми знаємо, чим все закінчилося. Ісуса почали обходити стороною як людину з поганою репутацією. Для педантичних фарисеїв таке позитивне ставлення до жінки, яку вони вважали не вартою любові Бога, здавалося компромісом з гріхом.

Ця історія повинна змусити серйозно задуматися тих, хто бажає правильно представляти Ісуса в сучасному контексті.

Гордість

Щоб бути другом грішникам, потрібно передусім визнати, що ми більше схожі на «перших із грішників», ніж на Ісуса Христа. З якими би людьми ми не зіштовхувалися, яким би не було їхнє життя, нам потрібно ставитися до них як «жебрак, який смиренно розповідає іншим жебракам, де є хліб» (знаменитий вислів Стіва Брауна).

Якщо ми справді хочемо бути людьми, в житті яких діє Євангеліє, людьми, які насолоджуються багатством Божої благодаті, то насамперед ми повинні самі усвідомлювати своє скромне становище як тих, хто був і продовжує бути об'єктом Божої милості. І це впокорення повинно бути справжнім, а не показним.

Якщо Бог ніколи не впокорював нас, ми будемо ставитися до людей з погордою. І нічого доброго від цього не буде.

Апостол Павло не вважав вищим своєї гідності зізнаватися у своїх слабкостях (Рим. 7). Він наче відкриває свої внутрішні боріння. У ньому клекотіли якісь гріховні бажання — ті, яких ніколи не видно, якщо про них не розповіш. І лише Євангеліє давало йому надію і силу перемагати спокусу.

Павло називає себе «першим із грішників». Якщо ми справді хочемо відображати Ісуса у своєму служінні і благовісті, нам варто поставити любов вище своєї репутації та іміджу. Як сказав Джек Міллер, «благодать завжди тече вниз по схилу, а не вгору».

Якщо ми хочемо, щоб люди навколо нас були змінені благодаттю Ісуса, ми на своєму досвіді повинні пізнати ефективність Євангелія — пізнати, як воно звільняє від гріхів і зцілює глибокі рани і страхи. Тобто реально змінює нас.

Тарас Дятлик

Керівник відділу розвитку освіти Євро-Азійської акредитаційної асоціації

ДУХОВНО-ІНФОРМАЦІЙНА

Сьогоднішні духовно-інформаційні битви, свідками або невольниками учасниками яких ми є, — явище зовсім не нове. Це продовження духовно-інформаційної війни, яка почалася з повстання Люцифера, що обманув частину ангелів і повстав проти влади Отця, Його цінностей і Його Царства.

Ця духовно-інформаційна війна велася під час гріхопадіння Адама в Едемському саду, коли він не встояв проти спокуси Люцифера і повірив брехні, що він може стати богом (Елохім) і сам зможе визначати сутність добра і зла стосовно себе і свого ближнього. І таким чином він повстав проти влади Отця.

Ця духовно-інформаційна війна велася до вод потопу, незважаючи на реальність покарання за віру в брехню і реальність спасительного ковчега через підпорядкування волі Отця. Тільки вісім осіб з допотопної цивілізації повірили словам Бога, тому що і до цього довіряли Йому; решта тогочасного людства вибрала вірити брехні.

Це та сама духовно-інформаційна війна, кульмінація якої відбулася на хресті Христа: хоча Люцифер ще продовжує битву, але війну він уже програв — Христос переміг, зруйнувавши сили пекла і вирвавши жало у смерті. І цю перемогу Христос дарує нам, якщо ми упокоряємося перед Ним і чинимо Його волю у своєму житті.

І ця духовно-інформаційна війна буде остаточно зупинена тільки з другим пришествям Сина Божого — останнім переможним завершальним акордом Пресвятої Трійці у складній і трагічній симфонії земної історії людства. Цю симфонію ми прослухаємо по-новому на шлюбі Агнца та Церкви як переможну пісню Творця у ділі спасіння дітей Адама для Своєї слави.

Саме тому неможливо ігнорувати цю війну або дистанціюватися від неї: ми, люди, є її учасниками з часів Едему.

Суть духовно-інформаційної війни, свідомим або несвідомим учасником якої є кожна людина, як та, що вірує у Христа Спасителя, так і невіруюча, — полягає найперше у відомому питанні — чи «істинно сказав Бог?», яке сіє в людині сумніви в істинності та доброти Божих намірів і рішень щодо людини.

А також у твердженні, яке абсолютно суперечить Божим намірам і рішенням, виставляє Його неправдомовцем і маніпулятором, змушує людину сумніватися в тому, що порушення Божої заповіді тягне за собою реальні наслідки, як в духовному, так і в матеріальному світі, і пропонує людині самій вершити свою долю, визначаючи сутність добра і зла без Бога. Ось це твердження: «Умерти не вмерете! Бо відає Бог, що дня того, коли будете з нього ви їсти, ваші очі розкриються, і станете ви, немов боги (Елохім), знаючи добро й зло» (Бут. 3:4-5).

Духовно-інформаційна війна з перспективи людини

«... вклонялись чинам своїх рук» (Еремії 1:16).

«Але більш жалюгідні ті... які називають богами справи рук людських» (Книга премудрості Соломона 13:10).

Людині властиво змінюватися за образом і подобою об'єкта поклоніння. Кому чи чому вибере поклонятися покоління християн, які народжені в СРСР, але нині проживають на території України, Білорусі і Росії? Це покоління хоче перетворити пустелю на суміш Єгипту і Ханаану: назавжди залишитися в пустелі, щоб догодити і тим, хто ностальгує за Єгиптом, і тим, хто бажає рухатися вперед, у Ханаан.

«Хмарний стовп? Що мені до нього? Я хочу часнику та цибулі». «Вогняний стовп? Що мені до нього? Я хочу води тут і вже». «Манна кожен день? Що мені до неї? Я хочу м'яса вже і зараз». «Взуття не стирається і одяг не зношується? Що мені до них? Я хочу Новий Єгипет, з молоком і медом, але без фараона, з манною небесною, але без скинії». У цьому і полягає суть так званого номінального християнства: з Богом на устах, але без Бога в світогляді і цінностях. Таке «християнство» здатне в ім'я Бога на жорстоке ставлення до ближнього, але не здатне в ім'я Бога проявити любов і милосердя.

Євангельським християнам не по дорозі з ідеологією «руського міра», тому що вона будується тільки на перевазі:

- православ'я Московського патріархату над іншими християнськими конфесіями;
- російської культури над іншими культурами малих народів, а також на перевазі над культурою України і Білорусі;
- російської мови над іншими слов'янськими мовами, вважаючи їх недорозвиненими відхиленнями від російської мови;
- історичної пам'яті російського народу над історичною пам'яттю інших слов'янських народів та інших християнських цивілізацій.

Євангельським християнам не по дорозі з ідеологією «руського міра», тому що він історично, як і всі інші імперії, творився і твориться вогнем і мечем за допомогою захоплення все нових і нових земель.

Нехуштан «перемоги над фашизмом» серед інших ідолів посів міцне місце у світогляді цінностей цілого покоління. Поклоніння покління, народженого в СРСР, перемозі над фашизмом поступово цементується в ідопоклонство, а точніше, у релігійний культ: «Ми звільнили Європу і весь світ від фашизму».

Увесь сучасний світогляд ідеології «руського міра» перекладено на світоглядну мову Великої Вітчизняної війни: «фашисти», «хунта», «каратели», «нацисти», «слава вождю» та ін. Узурпується сам факт перемоги і ігнорується або мінімізується роль союзних країн у відкритті другого фронту.

Чим менше залишається ветеранів Другої світової війни, носіїв живої пам'яті, тим більше святкування перемоги перетворюється на деструктивний культ предків, коли почуття етичної повинності християнства обґрунтовується не на вічних Божих цінностях, а на вшануванні пам'яті загиблих в боротьбі з фашизмом.

Водночас поступово забувається, що головний борець з фашизмом сам не менш жорстоко, ніж головний фашист, топив у крові свою країну і свій народ, зокрема, в роки довоєнних репресій знищивши мільйони інакомислячих, організувавши, у тому числі, ротацію малих народів і український Голодомор.

Послідовники культу «перемоги над фашизмом» виправдовували та й сьогодні продовжують виправдовувати геноцид вождя і радянського уряду проти свого народу історичною і революційною необхідністю, таким чином оправдовуючи в духовно-інформаційній війні люциферів сенс безглуздих людських жертв.

Чому? Тому що цього вимагали об'єкт поклоніння — вождь і домінуюча атеїстична комуністична ідеологія як стандарт етичної повинності. Кілька поколінь на-

роджених в СРСР перетворилися на світоглядний і ціннісний образ і подобу того, кому і чому вони вибрали поклонятися ідеологічно.

Суть етнічного націоналізму

З другого боку, реакція українського народу і багатьох українських християн на агресію «руського міра» щодо України спричинила зростання етнічного націоналізму. Але без Христа український етнос приречений на язичництво, як і російський, і будь-який інший. Бо етнічна націоналістична ідеологія неминує призводити до зради Христа, оскільки між Христом і Варавою етнічний націоналізм в особі первосвященників і народу без сумнівів і хитань вибирає Варавву.

Цивільний націоналізм в особі римського губернатора Пилата приймає цей вибір, вмиваючи руки, бо цього вимагає лояльність до Риму і дружба з кесарем. В етнічному націоналізмі найвищою формою єдності є причетність до нації по крові. У Христі ж найвищою формою єдності є причетність до Його Тіла, Соборної Церкви, що складається з представників різних рас і націй, племен і мов, які об'єднані Кров'ю Агнца. В етнічному націоналізмі найвища цінність — відданість своїй нації і її інтересам. Звідси «Слава нації!» і «Смерть ворогам!» У Христі ж найвищою цінністю є відданість Богові (Творцю, Спасителю і Утішителю) і Його цінностям.

Формування національної самосвідомості, яке ґрунтується на етнічній націоналістичній ідеології, неминує призводити до шовінізму і ксенофобії, до почуття власної переваги над іншими націями. У Христі ж ми — єдиний народ Божий, об'єднаний Його Кров'ю, які покликані служити один одному, а не величатися один перед одним.

Етнічний націоналізм призводить до руйнування міжнародних (міжнародних) зв'язків і відносин, що неминує веде до самоізоляції нації і, врешті-решт, країни. У Христі ж, як взаємозалежні члени тіла, ми покликані творити Тіло Христове, що складається з представників різних націй, — «... складене й зв'язане всяким допоміжним суглобом, у міру чинності кожного окремого члена, чинить зріст тіла на будувannya самого себе любов'ю» (Ефесян 4:16).

Етнічний націоналізм не сумісний з духом Доброї Новини, оскільки у Христі національні відмінності долаються заради єдності в Крові Агнца, заради вірності цінностям Царства Христа, заради служіння один одному в ім'я Христа, заради збудування один одного в любові Христа.

Людині властиво змінюватися за образом і подобою об'єкта поклоніння

Жага поклонятися кому-небудь або чому-небудь, як в окремій людині, так і в народі загалом, настільки сильна, що не минуло й 40 днів після відходу Мойсея на гору на зустріч з Богом, як Аарон на вимогу народу вилив золотого тільця, і народ танцював навколо нього: «... зробили собі лите теля, і поклонились йому, і склали йому жертви, та й сказали: Оце твої боги, Ізраїлю, що вивели тебе з єгипетського краю!» (Вихід 32:8). І це при тому, що народ чудесним чином був виведений з Єгипту, проведений кризь води Червоного моря, неодноразово був напоений і нагодований.

Людина схильна дуже швидко забувати, Хто її істинний Визволитель від духовного і фізичного рабства, і схильна шукати чогось видимого, відчутного, логічно зрозумілого, щоб поклонятися йому і перетворюватися в його образ і подобу.

Ми не можемо ігнорувати спрагу поклоніння, яку вклав у нас Сам Бог. Поклоніння перетворює нас на те, кому або чому ми поклоняємося. Так задумав Бог, коли створював нас. Але вклав Він в нас спрагу поклоніння з ціллю, що ми будемо поклонятися саме Йому, а не

дереву пізнання добра і зла або Люциферу; і що поклоніння Богу буде все більше перетворювати нас за Його образом і подобою в тому, у що ми віримо про Бога, що цінуємо у Христі і як живемо під проводом Духа Святого.

Врешт-решт ми починаємо мислити так, як того вимагає об'єкт поклоніння, починаємо цінувати те, що цінне для об'єкта поклоніння, і починаємо чинити так, щоб задовольнити волю об'єкта поклоніння: здійснюється природна синхронізація світогляду і цінностей з об'єктом поклоніння. Питання лише в тому, хто або що займе місце в моєму духовному храмі для поклоніння? У моєму «святотому святих», яке спочатку було призначене винятково для Бога?

Чим менше ми поклоняємося Богу і спасительній перемозі Христа на хресті над гріхом, смертю і пеклом, чим менше бачимо в нашому житті Його дію і промисел, чим менше довіряємо Йому як Архітектору історії і Володарю свого особистого життя, тим менше виявляється в нас образ Христа, тим менше співчуття, любові, благодаті, милості і доброти стосовно інших.

Поклоніння будь-якій ідеології, матеріальному предмету чи особі неминує призводити до синхронізації нашого світогляду і цінностей з об'єктом поклоніння, з усіма супутніми обтяжуючими елементами: від зневаги іншого як особистості до збочених маніакальних вбивств.

Поклоніння Христові неминує веде до болісної, але цілющої синхронізації нашого мислення і цінностей з Його цінностями, тому що наш характер змінюється на Його образ і подобу, наша повага до інших зростає до рівня любові до ворога і жертвованого життя заради іншого. І якщо ми поклоняємося винятково Отцю, Сину і Святому Духу як Єдиному Богу, Його вірності, Його цінностям, Його способу життя, то разом з апостолом Павлом одного разу ми блаженно вигукнемо: «Де, смерте, твоя перемога? Де твоє, смерте, жало?.. А Богові дяка, що Він Господом нашим Ісусом Христом перемогу нам дав!» (1 Коринтян 15:55, 57).

Духовно-інформаційна війна триває. Питання: «Чи правду сказав Бог?» і твердження: «Будете як боги (Елохім)» ставлять нас перед вибором: перед ким сьогодні ми схилимо свій світогляд і цінності — перед Христом чи ідеологією?

Духовно-інформаційна війна з перспективи Люцифера

«Тепер настало спасіння, і сила, і царство нашого Бога, і влада Христа Його, бо скинений той, хто братів наших скаржив, хто перед нашим Богом оскаржував їх день і ніч!» (Об'явлення 12:10).

«Попередь свого друга, щоб часом щось не скоїв, а коли вже скоїв, то щоб не повторював. Попередь ближнього, щоб не розбалакувався, а коли вже розбалакався, то щоб не повторював. Попередь лишеня приятеля, бо часто коїться наклеп, тож не вір кожному слову» (Сирах 19:13-15).

Наклеп. Як багато зла і болю в цьому слові для нас... Наклеп — це поширення завідомо неправдивої інформації. У духовно-інформаційній війні Люцифер (інакше званий «дияволом», що в перекладі з грецької означає «наклепник») поширює завідомо неправдиву інформацію про Бога і порочить Його перед людьми, вселяючи недовіру до Божої любові і благодаті, милості і істини, гідності, слави і честі.

Той же наклепник день і ніч компрометує Божих дітей перед Богом. А також ганьбить їх один перед одним. Знаючи, що Господь Всюдишущий і Всезнаючий, він все одно лжесвідчить на Боже творіння перед Його лицем, як і в Едемі, питанням: «Чи правду сказав Бог?» і твердженням: «Будете як Елохім».

Духовно-інформаційна війна для народженого згори християнина — це протистояння наклепу на Бога і ближнього. Бог попереджає, що в останні дні настануть тяжкі часи, бо люди будуть, окрім іншого, — зарозумілі, горді, богозневажники, запеклі, жорстокі, зрадники, нахабні і... наклепники (2 Тимофія 3:2-5). На жаль, наклеп (не просто спотворення інформації, а надання завідомо неправдивої інформації) став сьогодні практично нормою в інформаційній війні.

Господь закликає нас не давати місця наклепни-

ВІЙНА: БІБЛІЙНА ПЕРСПЕКТИВА

кові (Ефесян 4:27): ні його наклепам на Христа, ні його наклепам на ближнього. Вірячи наклепам, ми розбещуємо, перш за все, свою совість. І не стільки розбещуємо, скільки сплюємо, тому що нищиться наше сприйняття Бога і ближнього.

Господь закликає нас протистояти наклепникові, який зневажає Бога перед лицем людини і людини перед лицем Бога. Але ця боротьба і протистояння наклепам без смирення перед Богом позбавлена сенсу і приречена на поразку. Це так само, як боротися із залежністю від одного виду наркотиків за допомогою залучення іншого наркотику.

Без смирення свого розуму, думок, мови, світогляду і цінностей людина не здатна протистояти ні самому наклепникові, ні його руйнівній наклепницькій діяльності.

Навіть підкорившись Богу та зодягнувшись в по-вну Божу зброю, необхідно бути тверезим (не йти в духовно-емоційний або ідеологічний «запій») і завжди пильнувати (не спати, не бути пасивним), тому що наклепник, наш і Божий противник, ходить в духовно-інформаційній битві, ричачи як лев, шукаючи кого поглинути в безодню обману, неправди, фальші, брехні і наклепу на Бога та ближнього, а також на Церкву чи братський народ. Наша духовно-інформаційна війна — це протистояння диявольському наклепу на Бога і ближнього.

Бог закликає Своїх служителів також з лагідністю настановляти противників — «... чи Бог їм не дасть покаяння, щоб правду пізнати, щоб визволитися від сітки диявола, що він уловив їх для роблення волі своєї» (2 Тимофія 2:26). Тільки Божа істина, тільки Його, а не наші, критерії оцінки навколишньої дійсності можуть звільнити нас від сіток наклепника, в які, на жаль, ловлено так багато євангельських християн. Тільки через покаяння і пізнання Істини можна отримати звільнення від наклепу — завідомо неправдивої інформації про Бога, людину й народ.

Наклепник і обвинувач (κατηγορ) братів наших, що обмовляє нас перед Богом день і ніч, вже вражений воскресінням Христа в духовній війні, хоча жорстока битва ще триває. Перемога здійснюється кров'ю Агнця, словом свідчення Євангелія і жертвним життям перед Господом тих, що не полюбили життя свого в вірності Божим цінностям навіть до смерті. Наклеп вже не має влади над дітьми Божими, якщо тільки їхня совість і цінності підперезані істиною.

Наприкінці часів наклепник буде остаточно скинутий в озеро вогненне і сірчане, де буде мучитися день і ніч на вічні віки разом зі звіром і лжепророком. І це теж важлива частина Євангелія в умовах духовно-інформаційної війни: на небесах і на землі настане час, коли наклеп припиниться, коли ніхто не буде поширювати завідомо неправдиву інформацію про Бога і про ближнього, ніхто не буде ганьбити честь і гідність Бога, і Його дітей, створених за Його образом і подобою.

Але цей час ще не настав. І наклеп множиться і буде множитися.

Час агонії диявола невблаганно наближається. І перед кожним з нас стоїть вибір: вірити наклепам на Бога і ближнього чи вірити Богу і своїм братам по Духу, що пізнали Істину і волають до Нього день і ніч про захист.

«А чи ж Бог в оборону не візьме обраних Своїх, що голосять до Нього день і ніч, хоч і баряться Він щодо них? Кажу вам, що Він їм незабаром подасть оборону! Та Син Людський, як прийде, чи Він на землі знайде віру?» (Луки 18:8).

Духовно-інформаційна війна триває. Ми будемо вірити лише тому, кому поклоняємося: Люциферу і його наклепу щодо Бога і ближнього або Богу щодо навколишньої реальності, яка все більше перетворюється на пекло на землі без вірності цінностям Його Царства. Ми будемо змінюватися за образом і подо-

бою лише того, кому ми поклоняємося: за образом Люцифера в ненависті до ближнього або за образом Христа в жертвній любові до ближнього.

Духовно-інформаційна війна з перспективи Христа

«І вблагаю Отця Я, і Вітишителя іншого дасть вам, щоб із вами повік перебував, Духа правди, що Його світ прийняти не може, бо не бачить Його та не знає Його. Його знаєте ви, бо при вас перебуває, і в вас буде Він. Я не кину вас сиротами, Я прибуду до вас!» (Івана 14:16-18)

Може існувати хибна любов, коли людина вибирає предметом любові те, що руйнує її сутність і життя. Може існувати хибна віра, коли людина вибирає вірити не тому, що відповідає істині. Може існувати хибна надія, яка ґрунтується на обіцянках і очікуваннях, що не відповідають істині. Може існувати хибна молитва, коли людина молиться як фарисей і лицемір, працюючи «на перехрестя». Може існувати навіть хибне благочестиве життя, наповнене високо-духовною риторикою і «святістю вищого ґатунку».

Але не може бути в житті християнина хибної істини; може бути тільки помилкове сприйняття істини через спотворене розуміння чи неприйняття взагалі Істини і Його цінностей. Немає двох правд і однієї істини. Є одна правда і одна Істина. Якщо інша правда не відповідає істині, значить, це не правда, а правдоподібність, одна з форм неправди.

Як об'єктивна духовна і морально-етична даність в нашій реальності, правда і Істина — одна, і виходить вона з Того, Хто є Дорога, Істина і Життя. Саме пізнання Істини робить людину вільною від рабства брехні. Саме абсолютне рабство Христу і Істині робить людину вільною чинити згідно з Істиною. Тому що тільки в покорі перед Христом знімаються кайдани гріха і набувається справжня людяність; набувається те справжнє обличчя людини, образ і подоба Бога, не покриті хибним «макіяжем» гріха, неправди і наклепу.

Цей Дух Істини в духовно-інформаційній війні, яка була розпочата ще до створення світу, продовжує і сьогодні відкривати світові про гріх — що світ не вірить у Христа і отже, не може жити і діяти згідно з Його цінностями. Христос і Істина невіддільні одне від одного, тому що Він і є Істина, єдиний критерій морально-етичної істинності і суддя наших думок, мотивів і бажань, слів і дій.

Дух Святий, Якого обіцяв Господь Ісус Христос перед сходженням на Голгофу, — це Дух Істини, Якого ми вже знаємо, Який вже перебуває і вже діє в нас, Його дітях, якщо тільки ми не вгаємо і не ображаємо Його, і Він буде з нами довіку.

Дух Святий і Істина невіддільні одне від одного, як і Христос і Істина. Прийняття Істини і смиренність перед Істиною неминуче видаляють гріх з нашого життя, висвітлюючи світлом Євангелія найтемніші і найпотаємніші місця нашої совісті і розуму, серця і душі. Неможливо йти шляхом святості, залишаючи гріх, жити в Істині, чинити за Істиною, мислити згідно з Істиною, будувати відносини з ближніми в Істині — без смирення перед Духом Істини.

Цей Дух Істини в духовно-інформаційній війні і сьогодні відкриває світові правду — що Христос вже зійшов до Отця Свого і ми вже не побачимо Його до дня Його другого пришествя. Тому Сам Христос однозначно попереджає, що «постануть христї неправдиві, і неправдиві пророки, і будуть чинити великі ознаки та чуда, що звели б, коли б можна, і вибраних. Оце Я наперед вам сказав. А коли скажуть вам: Ось Він у пустині не виходьте, Ось Він у кривках не вірте! Бо як блискавка та вибігає зо сходу, і з'являється аж до заходу, так буде і прихід Сина Людського» (Матвія 24:24-27).

У нас один-єдиний Вождь і Месія, Який зараз сидить праворуч Отця, Який діє в нас і через нас Духом Істини і Який знову гряде. І нас не повинні спокушати інші вожді, навіть якщо вони будуть чинити великі ознаки та чуда.

У нас один-єдиний Охоронець і Захисник традиційних християнських цінностей — наш Вождь Ісус Христос. Тому сьогодні будь-яка людина, будь-яка

християнська організація, будь-яка громада чи будь-яка деномінація (у тому числі, національне церковне об'єднання, союз чи асоціація), що претендують на месіанську роль, роль виняткового носія і хранителя Істини, претендують, таким чином, на місце Бога, піддаючись тій же спокусі Люцифера, як і перша людина в Едемському саду: «Будете як Елохім», тобто реалізуєте своє право визначати для себе і іншого сутність добра і зла, і що для кого добро, а що — зло.

На поразку приречене наше звеличування над іншими євангельськими християнами про месіанську роль і чистоту віровчення російсько-українського євангельського християнства. Через Майдан і Олімпіаду, Крим і Східну Україну Бог розкрив справжню сутність нашої «месіанської» ролі. Чи будемо ми здатні впокоритися перед Богом і просити вибачення за те, що наша віра в духовну винятковість російсько-українського євангельського християнства стала майже об'єктом нашого поклоніння?

Тільки Пресвята Трійця — виняткове Джерело, Генератор і Хранитель Істини, а не нація, народ, деномінація чи союз церков. Ми ж — тільки провідники цієї Істини, як діти Божі, в яких живе Його Дух; ми тільки свідки цієї Істини, які покликані проголошувати її як Добру Новину і зберігати її не в сенсі джерела і генератора, але в сенсі вірності їй у своїх мотивах, думках, словах і діях. Тому будь-яка месіанська роль, яку покладає на себе людина чи організація, з самого початку приречена на поразку, тому що Господь Своєї слави не віддає нікому. Один єдиний Вождь і Месія — Ісус Христос, Син Божий і Син Людський, Бог-Син.

Цей же Дух істини в духовно-інформаційній війні відкриває світові про суд — що князь світу цього вже засуджений. Тлінне у Христі вже вбралось в нетлінне, що і нас очікує. Смертне у Христі вже вбралось в безсмертне, що і нас очікує.

Смерть поглинута перемогою і позбавлена жала, як і наклеп Люцифера, тому що Христос визволив нас від влади гріха і наклепу, хоча ми ще й живемо в присутності гріха і наклепу. Ми здатні у Христі протистояти гріху і наклепу в духовно-інформаційній битві, перемагаючи спокуси силою Духа Істини. Князь світу вже засуджений, і пекло вже позбавлене перемоги. І дуже скоро звірина і її лжепророк, диявол, смерть і пекло, і ті, чие ім'я не записано в Книзі життя, тому що вони служили Люциферу, а не Христу, будуть кинути в озеро вогняне і сірчане, де перебуватимуть день і ніч навіки віки.

Сьогодні ми, діти Божі, — не сироти в духовно-інформаційній війні. Дух Істини перебуває з нами, як Христос і обіцяв. Світ не бачить Його і не знає Його, бо не прийняв Духа Істини. Чи варто дивуватися тому, що світ проголошує зовсім інші цінності, чинить супроти Христа, будуючи державу і формуючи національну самосвідомість на основі протидіючих ідеологій? Ми ж, як діти Божі, знаємо Духа Істини, тому кожен ведений Духом Святим не може і ніколи не вимовить «анафемі» на Христа і на Його цінності, не поклониться і не буде прославляти іншого вождя чи месію, крім Вождя і Месії Ісуса Христа. Тому в духовно-інформаційній війні потрібно бути особливо уважним до голосу Духа Істини, щоб не гасити і не ображати Його.

Як встояти в духовно-інформаційній війні?

По-перше, берегтися від ідолопоклонства і наклепу сьогодні можна тільки щитом віри, тобто вірою в Істину, Яка є Особистістю, а не в безособову ідеологію;

присвятою свого життя виконанню Його покликання, а не покликання безликої ідеології; вірності Його цінностям, а не положенням безособової ідеології; веденням Духом Святим, а не духом ідеології.

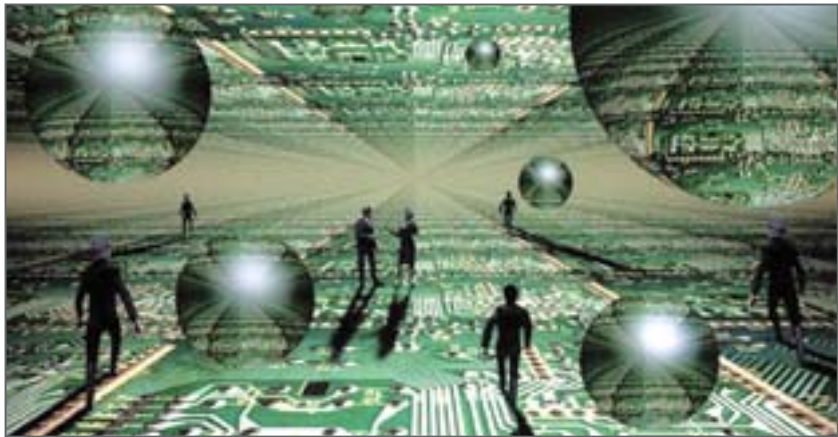
Віруючій людині як духовному воїну Христа потрібно підперезати свої стегна, тобто совість і розум, істиною і цінностями Царства Божого, а не ідеологією.

По-друге, берегтися від ідолопоклонства і наклепу під час духовно-інформаційної війни можна тільки Його Словом, яке Господь називає мечем духовним. І це те саме Слово, яким Христос засоромив Люцифера, коли той спокушував Його в пустелі після сорокаденного посту і молитви.

Христос у пустелі, будучи фізично і емоційно, як Людина, ослабленим після посту і молитви, показав, наскільки дієвий і потужний цей духовний меч. Незважаючи на огненні стріли брехні про хліб, владу і славу, якими Люцифер намагався вразити Другого Адама, Сина Людського, він сам був вражений мечем духовним, Словом Творця, Словом Архітектора історії: «Відійди, сатано! Бо написано ...» І він відійшов на час. Але згодом буде кинутий в озеро вогненне як батько брехні.

По-третє, Бог не закликає нас не думати, але закликає полонити кожне своє знання на послух Христові. Саме в цьому суть шолома спасіння. Бог не закликає нас спасатися втечею з духовно-інформаційного поля битви, але закликає нас зміцнюватися Господом і могутністю сили Його, зодягнувшись в Його спасіння, у необтяжливу зброю Божу, щоб нам можна було протистати хитроцям диявольським.

Тому що наша боротьба — не проти крові та тіла, не проти брехливих ЗМІ, навіть не проти брехні і наклепу як гріховних явищ. Брехня і наклеп виходять і поширюються з пекла — через прийняття переконань і цінностей Люцифера, які полягають в трьох словах: «красти й убивати та нищити» іншого винятково заради свого «єго», але під соусом «порятунку» і прозріння — «Ні, не помре, але... відкриються очі ваші і ви будете як боги (Елохім), знаючи добро і зло».

Наша духовно-інформаційна війна ведеться, перш за все, проти початків, проти влади, проти світоправителів цієї темряви, проти духів злоби піднебесних, які також прагнуть полонити думки сучасної людини (її переконання і цінності), як і в Едемі: «відкрити» наші очі і нав'язати нам свої категорії добра і зла за допомогою протидіючих ідеологій, щоб, зрештою, людина вибрала об'єктом поклоніння Люцифера і його цінності.

По-четверте, щоб протистояти диявольській брехні і наклепу, потрібно впокоритися перед Богом з метою стати здатним протистояти (ні, не втекти, а саме протистояти) в день злий і, все виконавши (саме подолавши), встати. Не синхронізуючи свою совість з Його цінностями, не синхронізуючи свій світогляд з Його Словом, і не довіряючи на практиці Богу і Його Слову, ми не можемо використовувати щит віри, шолом спасіння і меч духовний і стаємо відкритими, уразливими для розпечених стріл брехні і наклепу Люцифера, для наклепу на Бога і на братів, для поклоніння і зміни в образ і подобу не Творця, а творіння або навіть Люцифера.

Не довіряючи Богові і Його Слову, ми починаємо вірити в брехню, що наші очі відкриються, що ми станемо як боги і самі зможемо визначати сутність добра і зла для свого і братнього народу, для своєї і братньої країни. Не вірячи і не довіряючи Богові і Його Слову, ми вибираємо брехню і наклеп про те, що джерелом богопізнання є дерево і його плід, тобто творіння, ідеологія, а не Творець і Архітектор історії і Його Слово.

Людині властиво змінюватися за образом і подобою об'єкта поклоніння. Людині після гріхопадіння властиво більше вірити брехні і наклепам, ніж Істині.

Тому так важливо зупинитися і запитати себе: кому чи чому я сьогодні поклоняюся? У чий образ і подобу перетворююся? Кому, зрештою, довіряю формування свого світогляду і цінностей? Перед ким смиряюся? Чийм духом живу?

«ОСЬ ВИЙШОВ СІЯЧ СІЯТИ...»

Люди, котрі майже все своє життя прожили у великому місті, здебільшого досить неохоче повертаються в село, звідки починався їхній життєвий шлях. Старі батьки до дітей у місто їхати не хочуть, бажаючи померти у своїй рідній оселі, а обійти себе вже неспроможні.

У селі ж відомо як: город, корова, свині, кури, та 30 дня в день одна й та сама виснажлива домашня суєта. У багатьох, коліс таких гарячих молитвеників, згасає вогонь віри, без спілкування з оновірцями втрачається живий зв'язок із Тілом Христовим.

Але є брати і сестри, котрі такі обставини не лише використовують для свого духовного зросту, але й служать Господеві так, як, напевно, ніколи не змогли б послужити, залишаючись у місті. І в цьому знайшли своє велике покликання у Христі. Саме до таких і належить авторка розповіді, яку подаємо нижче.

Проживши майже півстоліття на цьому світі, я втратила всякий сенс свого існування, але одного разу Господь покликав мене за Собою й сказав, що покаже мені велике й недосяжне, чого я не знаю. Коли я усвідомила, що моє життя у всіх сферах перетворилося на руїну і я, як та стара з казки, сиджу біля розбитого корита й оплакую своє минуле, Господь

торкнувся мого серця й заговорив до Мене.

Я була вдома, варила на кухні обід і несподівано почула, як хтось позвав мене по імені: «Я знаю тебе, Я тебе створив. Я — твій Творець, Я — твій Бог. Я не залишу тебе, Я буду завжди з тобою. Ти будеш нести Моє вічне слово, живе зерно сіятимеш у людські душі, і воно повернеться до тебе хлібом».

Відтоді я часто чую Його тихий, лагідний голос. Нерідко хвилі цього світу намагаються заглушити його, але Він завжди знаходить, як сказати мені Своє слово, як утішити, допомогти, настановити, як треба ділитися істиною з іншими. І я сказала, що хочу служити Йому доброю совістю, дуже бажаю повернутися додому в небеса не з порожніми руками, а з гарним «снопом» спасених душ. Вживай мене, Господи, як Свою глиняну посудину. Чому глиняну, адже кришталеві, порцелянові, срібні чи золоті вироби у значно більшій пошані? Тому, що цінним посудом користуються не щодня, а глиняний горщик у роботі весь час. І саме це мені до вподоби.

Так я собі роздумувала, коли раптом дзвінок перервав думки, і я почула трижовний голос свого чоловіка: «Швидко збирайся і їдь на Вінниччину, твоя мати дуже хвора. Я відвіз її до районної лікарні, купив необхідні ліки. Її готують до операції».

Я гостюю у дітей та онуків у Києві, мама та чоловік — у селі за 250 кілометрів. Мамі 85 років. Збираюся, молюся, плачу — і вже в дорозі.

Увечері дістаюся до лікарні. Бачу: чергові медсестри вже на мене чекають. Питаю, чи можна мені бути з мамою. Відповідають, що не тільки можна, але й треба. У палаті хірургічного відділення шість ліжок, одне вільне. Медсестри приносять постіль, бажають доброї ночі. Мене дещо дивує

таке уважне ставлення, але потім з'ясовую: мама сказала, що дочка у неї віруюча й вона обов'язково приїде.

Цілий тиждень я жила в палаті. Бог відкрив мені двері для звіщення Божого Слова. Я бачила біль, смуток, безвихідь, сльози. Як могла служила цим людям: ходила по ліки в аптеку, виносила судна, мила посуд, кликала, якщо треба, медсестер, але найголовніше — свідчила про любов Христа до людей.

Хворі жінки просили, щоб я їм розповідала, читала Біблію. Я говорила, що Ісус воскрес і готовий завжди допомогти. Він і сьогодні люблячий, добрий, справедливий і благодійний. Люди слухали, я бачила їхні очі, сповнені надії. Співала їм псалми. Відчувала Його сильну присутність у палаті. Я бачила, як хворі затихають, біль відступає, як одна хвора, яка не спала вже дві ночі, заснула.

Якось у палату зайшла медсестра і каже: «О, як у вас тут хороше! Якесь особливе атмосфера. Відчуваються тепло, радість, мир. Не хочеться навіть виходити з вашої палати». А я їй відповідаю: «Це Бог порадував нас Своєю присутністю».

Бог відкрив серця людей, щоб посіяти в них слово життя, і вони з радістю його приймали. А я рада була послужити. Смуток Господь перетворив на радість. Я спала по дві-три години, а решту часу все щось робила. Бог давав сили, мудрість, наповнював мене так, що я не відчувала втоми.

А яка любов на мене злинала! Невесна! Я роздавала її, дарувала надію на одужання. Жінки по черзі запрошували мене сісти біля них і розповідали свої гіркі історії, виливали болі й печалі, молилися молитвою покаяння, віддавали все у руки Божі. Обіймалися, плакали й раділи, славили Бога. А через тиждень усі вони виписалися здорові.

Повернуся на кілька днів назад... Другий день я в лікарні. Поруч з моїм ліжком лежить молода жіночка, віком десь близько 30. Уся жовта, як лимон, навіть зіниці в очах жовті. Їй нещодавно зробили операцію на жовчному міхурі. Раз по раз медсестра змашує їй шов і замінює пов'язку. Але рана не гоїться, почалося нагноєння. Олена просить мене, щоб я допомогла їй підвестися й сісти. Допмагаю. Опівніч... Жінка просить сісти біля неї й починає розповідати свою сумну історію.

Олена з чоловіком та їхній п'ятирічний син жили в Києві. Вона працювала вихователем в дитячому садку, чоловік — лісник, працював у лісі. Жили скромно. Якось відчувала біль у печінці, звернулася в поліклініку. Два тижні була на обстеженні, і їй сказали, що треба видаляти жовчний міхур.

Є клініки, де жовчний не видаляють, а лише звільняють від каменів. Олена знайшла таку лікарню, й там сказали, що операцію вони роблять, але це коштує дорого, назвали суму. Жінка повернулася й пішла. Де взяти такі гроші?

Удома на Вінниччині жила її стара мати, яка тримала корову. Та навіть якщо корову продати, це була б лише невелика частина вартості операції. Олена вирішила їхати з хлопчиком до мами, залишити його у неї, а самій поїхати до Вінниці, сподіваючись, що там, можливо, така операція коштуватиме менше. Подзвонила до матері, та попросила повідомити, коли їх зустрічати. Село їхнє досить глухе, від вінницької траси десь за вісім кілометрів, і треба добиратися своїм ходом.

І ось вони удвох із хлопчиком їдуть. Доїхали до розвилки, вийшли посеред поля. П'ята вечора, у такий час тут ніхто вже не їздить. Відкрила сумку за мобільним телефоном — подзвонили мамі, а мобільного нема. Очевидно, забула вдома.

Робити нічого, треба йти. Взяла важеньку сумку з речами сина, малого — за руку і пішли. Пройшовши метрів із 20, Олена відчувала сильний біль під ребрами, шкіра в одну мить стала жовта. Таке стається, коли камінь пробиває жовчний міхур. Вона опустила сумку, сльози залили обличчя. «Я відчувала, що можу тут померти, — розповідає. — За себе не думала, думала за дитину — як воно саме вночі залишиться посеред степу?».

Хлопчик витирив їй сльози і просив, щоб не плакала. Потім нагадав їй слова, які вона сказала, сідаючи в автобус: «Боже, допоможи нам, якщо Ти є, не залиш нас». Вони просили Бога удвох. Як казала Олена, по цій дорозі після обіду вже ніхто не їздить, а ввечері й поготів. І тільки-но вони помолитися, десь хвилин через п'ять появилася машина, і їх завезли у саме село.

Там мати викликала «швидку» й завезла дочку в районну лікарню. Хірург оглянув жінку й сказав: «У Вінницю вас відправляти не будемо, я сам роблю такі операції, все буде добре». Операцію зробив безоплатно, але стару корову, все-таки, довелося продати, ті чотири тисячі пішли на ліки.

Слухаючи розповідь Олени, я пакала й раділа за велику милість Божу. «Тепер, Олю, слухаючи вас, я зрозуміла, — сказала та жінка, — що Бог живий і чує нас. Це Він мене врятував від загині». Вона попросила помолитися за неї.

Стояла глибока ніч, а я славила Його, дякувала Йому й просила за спасіння цієї душі, за зцілення її тіла. Торкнулася її шва й відчувала, як Божя сила зійшла на неї. Наступного дня їй усього три рази зробили перев'язку, потім — два, потім лише раз. Дуже швидко рана присохла, перестала гноїтися й зарубцювалася. Густа жовтизна з обличчя жінки зійшла, і ми побачили вродливу, сповнену життя молодичку. Я знаю, що вона тепер буде молитися, буде шукати споріднені душі у зібранні Його святих.

Ольга Сокіл.

с. Лопатинка, Вінницька обл.

Ще в минулому столітті наші попередники переживали жорстокі репресії з боку радянської влади. Коли Павло Ждан відмовився складати присягу в армії, на нього обрушився шквал обурення і погроз. Але молодого хлопця той тиск не зламав. Він чітко знав, Кому хоче служити до останніх секунд свого життя....

Надворі стояв 1987 рік, мені треба було йти до армії. Тоді я вже точно знав, що не складатиму присягу: Біблія говорить, щоб ми не клялися.

Мене відправили на полігон в Підмосков'я. Як потім виявилось, це були секретні спецвійська, де зберігалися ракети високого класу. Відслуживши два тижні, я сказав, що я християнин, тому не можу стріляти з гармат і присягати не буду. Мені дали 12 діб, зачинили в камері до прийняття рішення.

Після цього мною зайнялися кадебісти. Спочатку вмовляли піти на компроміс. А коли це не подіяло, почалися репресії. Мене били до непритомності, а потім затягували до слідчого. Тривало це протягом двох тижнів. Пізніше мене відвезли в Дніпропетровськ. Тут погрожу-вали судом і тюремю. А потім дали підписку про невиїзд

«У ВАС МЕТА — НЕБЕСА, А В НАС — ЗЕМЛЯ»

і відпустили. Але попередили, щоб я чекав чергового виклику до слідчого. У підсумку я повернувся додому.

До призову в армію я разом з батьками відвідував баптистську церкву. Тому на моїй справі слідчий написав червоними буквами: «Баптист-штундист». Батько і мати постійно молилися за мене і дякували Богові за моє звільнення. Адже всі знали, що з кабінетів КДБ мало хто повертався назад...

Повістку в військомат для з'ясування моєї справи я отримав наступного року. Там побачив і інших віруючих. Ніякі вмовляння на нас не діяли. І вихід знайшли: нас відправили в Сибір, у будівельний батальйон, де складати присягу було не обов'язково.

Ми раділи! Знайомилися один з одним, співали пісні, читали Євангеліє, думали, що в єдності все здолаємо. Але нас розкинули по різних частинах...

Мене відправили в будбат під Ленінград. У ту частину збирали так званих покидьків суспільства з усього Радянського Союзу — злочинців, колишніх наркоманів, алкоголік... Але я казав: «Дякую Тобі, Господи. Адже я маю можливість і тут нести людям світло правди». Як з'ясувалося, я був не один такий...

Одного разу командир взводу вишикував на плацу всіх солдатів і запитав: «Хто тут віруючий? Крок впе-

ред». Нас вийшло шестеро. Він продовжував: «Ось, полюбуйтеся, це — покидьки суспільства». Він почав ганьбити нас на плацу перед 200 солдатами. Говорив, що ми — це люди, які під час війни не захищатимуть ні жінок, ні дітей, а лише будуть молитися. На закінчення поцікавився: «Ну, а тепер, солдати, як ви думаєте, що ми повинні з ними зробити?». Відразу почувалися вигукі: «Іх треба вбити, четвертувати, розстріляти!».

Після цього нас відвели в окрему кімнату, де ми очікували своєї долі... Тоді ми ще не знали, що нема статті, за якою при відмові від складання присяги людина йде під трибунал. Врешті-решт, нас залишили в спокої.

Через деякий час наших командира взводу і політичного керівника направили в інші частини. За нових керівників ставлення до нас стало лояльнішим. І коли на плацу наші співслужбовці складали присягу, ми чистили картоплю на кухні, співаючи псалми, і ці мелодії доносилися на плац. Нам було радісно — ми славили Бога.

І Бог потурбувався про нас. Мене призначили начальником речового складу, Петра — начальником їдальні, Олексія поставили начальником столярного цеху, а Павла — начальником господарського відділу. І це при тому, що зовсім недавно нас погрожу-вали згноїти і покалічити.

А якось командир взводу зібрав нас у себе в кабінеті і сказав, що на таких, як ми, може триматися будь-яка військова частина. І зізнався, що хотів би мати людей, які би так вірили в комунізм, як ми — у свого Бога. «Але у вас мета — небеса, а в нас — земля», — підсумував він.

Після того, як ми відслужили два роки, командир знову покликав нас, обняв кожного, подякував за службу. Для нас він став прикладом того, що й серед невірючих є позитивні, сильні люди.

Я не знаю про його долю, але й донині молюся, щоб він навернувся до Бога. І що цікаво — коли ми демобілізувалися, я дізнався, що один з тих командирів часто їхав по частинах, де службу проходили молоді солдати, і запитував, чи є серед них віруючі. А коли знаходив таких, то забирав їх до себе...

Аналізуючи сьогодні свою армійську дорогу, я часто думаю, що все пережите тоді — це чудо. Ми очікували, що потрапимо в тюрем, що над нами будуть знущатися, що нічим добрим це не закінчиться. Але Бог Всемогутній. Він може змінити будь-які обставини. Треба тільки довіряти Йому і завжди залишатися відданим Спасителем!».

Підготувала Анна ШЕВЧЕНКО.

м. Дніпро.

ЧУДО НА ДОРОЗІ

Коли мій чоловік повертався додому, в його автомобілі злетів ланцюг. Намагаючись повернути його на місце, Кларк послизнувся на дорозі, впав і сильно вдарився. Ледве піднявшись на пагорб, на якому стоїть наш дім, він впав на підлогу в передпокої, скорчившись від болю в спині. Я негайно зателефонувала на швидку допомогу. Мені відповіли, що відправлять машину на нашу адресу і госпіталізують Кларка, але якщо виявиться, що ніяких серйозних пошкоджень у нього нема, нам

доведеться заплатити за виклик 500 доларів. Оскільки я не могла знати напевне, наскільки серйозною була травма, а 500 доларів у нас просто не було, я вирішила сама відвезти чоловіка до лікарні. Наш син Скотт поїхав разом з нами.

Коли ми їхали по дуже завантаженому відрізьку швидкісної траси, Кларка знудило, і мені довелося зїхати на узбіччя. Потім треба було знову включитися в потік автомашин, що рухалися по шосе з великою швидкістю.

У темряві я почала маневрувати, намагаючись повернутися на дорогу, як раптом зрозуміла, що автомобіль застряг в снігу і я просто не можу зрушити з місця!

Скотт намагався підштовхнути машину, але марно — колеса пробуксовували, а авто залишалося на місці.

У відчаї я схилила голову на кермо і крізь сльози прошепотіла: «Господи, допоможи! Мені так потрібна Твоя допомога! Прямо зараз!».

За якусь мить з крайнього правого ряду шосе до нас на узбіччя зїхала машина і зупинилася метрів за три від нашого фургона. З машини вийшов чоловік середнього зросту. Я не могла розгледіти риси його обличчя, тому що в спину йому світило дальнє світло фар машин, утворюючи тінь. Якимось чином я розуміла, що він зупинився саме для того, щоб допомогти моєму синові штовхати фургон, тому натиснула на педаль газу і зосередилася на тому, щоб вибратися із замету.

Відчувши, що фургон достатньо розігнався, я крикнула синові, щоб він заскочив всередину, тому що боялася, що якщо зупинюся, то машина знову забуксує.

Вїхавши на шосе, я запитала у Скотта, чи подякував він тому чоловікові,

який допоміг йому штовхати машину. Син здивувався: «Ти про що? Ніхто мені не допомагав. Я сам все зробив!». Мій 15-літній син думав, що достатньо сильний, аби витягнути фургон з кучугури самостійно.

Я довго жаліла, що не змогла подякувати чоловікові, який допоміг нам тоді виїхати на дорогу! І думаю, що то був ангел, якого Господь послав у відповідь на мою молитву. Бо за тих умов було просто неможливо побачити нас з дороги, а тим більше зрозуміти, що ми потрапили в халепу. Крім того, на тій ділянці дороги із таким швидким рухом було нереально зупинити машину, підїхати до нашого автомобіля, витягнути його з замету, а потім повернутися до своєї машини і поїхати. Єдине можливе пояснення — це було божественне втручання, негайна відповідь на мою коротку молитву благання.

У лікарні з'ясувалося, що в Кларка тяжкий перелом. Кілька тижнів він мучився від жахливого болю і змушений був носити спеціальний корсет. Але тепер із ним все добре. І за це ми знову й знову дякуємо Богові.

ПОХВАЛА МУДРОСТІ

«Блаженна людина, що мудрість знайшла, і людина, що розум одержала, бо ліпше надбання її від надбання срібла, і від щирого золота ліпший прибуток її, дорожча за перли вона, і всіляке жадання твоє не зрівняється з нею» (Прип. 3:13-15).

На перший погляд, Святе Писання звеличує мудрість так само, як і інші автори давнини. Мовляв, мудрість дає людині можливість втішатися в труднощах розумінням неминучості і справедливості того, що відбувається.

Але насправді така мудрість далека від практичного життя. Знай, що істина завше вислизує з рук —

Не силкуйся усе зрозуміти, мій друг,

Чашу в руки бери, в незнанні залишайся,

Немає смислу, повір, у пізнанні наук! — проголошує Омар Хайям.

Багато поганських авторів відкривають неможливість, а то й безглуздість пізнання мудрості. Наприклад, Платон цитує слова свого вчителя — самогубця Сократа, що давно стали популярними: «Я знаю тільки те, що нічого не знаю, але інші не знають і цього». Це логічний глухий кут філософської мудрості, це привід до епікурейства.

На перший погляд, і Біблія приходить до подібного висновку. Взяті поза контекстом уривки Старого Заповіту не залишають місця надії: «І звернувся я, щоб бачити мудрість, і безум, і дурощі... І я побачив, що є перевага у мудрості над глупотою, як є перевага у світлі над темрявою: у мудрого очі його в голові його, а безглуздий у темряві ходить; та теж я пізнав, що доля одна всім їм трапиться! І промовив я в серці своєму: Коли доля, яка нерозумному трапиться, трапиться також мені, то нащо тоді я мудрішим ставав? І я говорив був у серці своїм, що марно та й оце... Не лишається пам'яті про мудрого, як і про нерозумного, на вічні віки — в днях наступних зовсім все забудеться, і мудрий вмирає так само, як і нерозумний... І життя я зненавидів, бо

противний мені кожен чин, що під сонцем він чиниться, — бо все це марнота та ловлення вітру!...» (Екл. 2:12-17).

«... Бо лихим я задивував, бачивши спокій безбожних... Як он ті безбожні й безпечні на світі збільшили багатство своє? Направду, надармо очистив я серце своє, і в невинності вимив руки свої, і ввесь день я побитий, і щоранку покараний...» (Пс. 73:3, 12-14).

«Чого несправедливі живуть, доживають до віку, й багатством зміцнюються?.. Як часто світильник безбожним згасає, і приходить на них їх нещастя? — Він приділює в гніві Своїм на них пастки! Вони будуть, немов та солома на вітрі, і немов та полова, що буря схопила її! «Бог ховає синам його кривду Свою», — та нехай надолужать самому йому, і він знатиме! Нехай його очі побачать нещастя його, й бодай сам він пив гнів Всемогутнього! Яке-бо старання його про родину по ньому, як для нього число його місяців вже перелічене?» (Йов 21:7, 17-21).

Тож чи варто шукати мудрості і позбавляти себе заради цього земних благ? Чи не простіше прожити життя «за законами джунглів»?

Біблія не пропонує готової відповіді на питання, для чого потрібна мудрість. Замість цього ми разом з Йовом вигукуємо: «(І нащо Він... дає світло) мужчині, якому дорого закрита, що Бог тінно закрав перед ним?» (Йов 3:23); «Яка сила моя, що надію я маю? І який мій кінець, щоб продовжити життя моє це?» (Йов 6:11); «Скажу Богові я: Не засуджуй мене! Повідом же мене, чого став Ти зо мною на про? Чи це добре Тобі, що Ти гнобиш мене, що погорджуєш творивом рук Своїх, а раду безбожних освітлюєш? Хіба маєш Ти очі тілесні? Чи Ти бачиш так само, як бачить людина людину? Хіба Твої дні — як дні людські, чи літа Твої — як дні мужа, що шукаєш провини моєї й вивідуюєш гріх мій, хоч відаєш Ти, що я не беззаконник, та нема, хто б мене врятував від Твоїх рук? Твої руки створили мене і вчинили мене, потім Ти обернувся — і губиш мене...» (Йов 10:2-8).

Питання стоїть дуже гостро — навіщо людині мудрість, якщо вона не знає, для чого взагалі живе? Про яку мудрість може йти мова, якщо «мудреці» не в змозі відповісти на ці вічні й такі прості запитання: звідки ми? Куди йдемо? А згадаймо запитання Пілата: що є правда?

Безглуздість життя, з якою людина

зіштовхується лице в лице, знищує всяку мотивацію, всяке бажання до руху і дії, позбавляє людину моралі і руйнує особистість. Недаремно серед наркозалежних та алкоголіків, що опустилися на саме дно, так багато освічених, за мірками цього світу, людей. І чимало з них з усмішкою цитують Еклезіяста: «Бо при многості мудрости множитьс я й клопіт, хто ж пізнання побільшує, той побільшує й біль!» (Екл. 1:18).

Складається враження, що виходу нема! Однак знову й знову підбадьорливо звучать слова Премудрості: «Чи ж мудрість не кличе, і не подає свого голосу розум?.. Візьміть ви картання моє, а не срібло, і знання, добірніше від щирого золота: ліпша-бо мудрість за перли, і не рівняються їй всі клейноди!» (Прип. 8:1, 10-11).

Отже, є вихід?! Так! Біблія однозначно стверджує, що є дві «мудрості» — одна «... земна, тілесна та демонська» (Як. 3:15), а друга — «... мудрість, що зверху вона» (Як. 3:17). Апостол Павло проповідує «... мудрість не віку цього, ані володарів цього віку, що гинуть, але ми говоримо Божу мудрість у таємниці, приховану, яку Бог перед віками признав нам на славу...» (1 Кор. 2:6-7).

Саме в цьому — докорінна відмінність книг Святого Писання від іншої «літератури мудрості». У Біблії розвинучесть пустою мудрості «віку цього» і відкривається мудрість Божа, яка часто цілком протилежна поняттям світу, що «лежить у злі».

У книгах Старого Заповіту, зокрема, в Йова і Приповістях Соломонових, ясно проводиться думка, що мудрість — це дар Божий. Очевидно, що мудрість відкриває людям Сам Бог, і суть її — у пізнанні Самого Бога і Його Правди: «Страх Господній — початок премудрости, а пізнання Святого — це розум...» (Прип. 9:10).

Однак у цих текстах зберігається драматична інтрига незбагненої віддаленості Божої мудрості від людей через наші гріховність, неспроможність і неміч. Праведний Йов, мудра і богобоязлива (за свідченням Самого Творця!) людина, знову й знову запитує: «Та де мудрість знаходиться, і де місце розуму? Людина не знає ціни їй, і вона у країні живих не знаходиться» (Йов 28:12-13).

Автор книги Приповістей ніби наслідує Йова: «Бо думаю, що не мудріший за кожного я, і не маю я людського

розуму, і не навчився я мудрості, і не знаю пізнання святих... Хто на небо ввійшов — і зійшов? Хто у жмені свої зібрав вітер? Хто воду в одежу зв'язав? Хто поставив усі кінці землі? Яке ймення його, і яке ймення сина його, коли знаєш?» (Прип. 30:2-4).

Поетичні книги ніби задають загадку, яку неможливо відгадати в рамках людського пізнання, вони наче підходять до самої межі, за якою — незвідана для людського розуму істина. І ця істина була звіщена через об'явлення Нового Заповіту! Апостол Павло, мовби відхиляючи завісу часу, проголошує: «Написано: «Я погублю мудрість премудрих, а розум розумних відкину!»». Де мудрість? Де книжник? Де дослідувач віку цього? Хіба Бог мудрість світу цього не змінив на глупоту? Через те ж, що світ мудрістю не зрозумів Бога в мудрості Божій, то Богові вгодно було спасти віруючих через дурість проповіді. Бо й юдеї жадають ознак, і греки пошукують мудрости, а ми проповідуємо Христа розп'ятого — для юдеїв згіршення, а для греків — безумство, а для самих покликаних юдеїв та греків — Христа, Божу силу та Божую мудрість!» (1 Кор. 1:19-24).

Ось Він — підсумок пошуків старозаповітних праведників і пророків: Ісус Христос, Син Божий, «став нам мудрістю від Бога — праведністю ж, і освяченням, і відкупленням» (1 Кор. 1:30). Саме Христос відкриває людям істини про цілі і призначення людського життя, про гріх і прощення, про любов і справедливість, і Дух Святий приносить примиренню з Богом серцю всі справжні скарги небес.

Воскреслий Христос підтверджує стародавню прозорину Йова: «Та я знаю, що мій Викупитель живий, і останнього дня Він підійме зі пороку цю шкіру мою, яка розпадається, і з тіла свого я Бога побачу, сам я побачу Його, й мої очі побачать, а не очі чужі...» (Йов 19:25-27).

Павло пояснює: «Ось кажу я вам таємницю: не всі ми заснемо, та всі переїмимось, — раптом, як оком змигнути, при останній сурмі: бо засурмить вона — і мертві воскреснуть, а ми переїмимось!.. Мусить-бо тлінне оце зодягнутись в нетління, а смертне оце зодягтись в безсмертя. А коли оце тлінне в нетління зодягнеться, і оце смертне в безсмертя зодягнеться, тоді збудеться слово написане: «Поглинута смерть перемогою!» (1 Кор. 15:51-54).

І яка тоді мудрість відомого поета Омара Хайяма, який через тисячу років після воскресіння Христа писав:

Життя вислизло з рук, насувається мла,

Смерть шматує серця, роздирає тіла,

І ніхто не вернувся з потойбічного світу,

Кого можна спитати: ну, а як там діла?

Невірство в Сина Божого заводять в глухий кут! І навпаки, євангельська віра вивільняє людину для мудрості, для життя, для вічності. Вигук автора Приповістей: «Хто жінку чеснотну знайде? а ціна її більше від перел...» (Прип. 31:10) несподівано стає яскравим відкриттям про наміри Сина Божого щодо Церкви: «І я, Іван, бачив місто святе, Новий Єрусалим, що сходив із неба від Бога, що був приготований, як невіста, прикрашена для чоловіка свого. І почув я гучний голос із престоло, який кликав: «Оце оселя Бога з людьми, і Він житиме з ними! Вони будуть народом Його, і Сам Бог буде з ними», «і Бог кожну сльозу з очей їхніх зітре», і не буде вже смерті — ані смутку, ані крику, ані болю вже не буде, бо перше минулося!» (Об. 21:2-4).

Отож мудрість старозаповітних авторів у вченні Ісуса Христа досягає повноти, кульмінації, стає завершеною. «Ви чули про Йовове терпіння та бачили Господній кінець його, що «вельми Господь милостивий та щедрий» (Як. 5:11).

Є, все-таки, мета і сенс у людському житті! Пізнання Христа відкриває кожному з нас новий, дивовижний і прекрасний світ життя в славі Господа Бога. Ми покликані вірити в Сина Божого — це вершина мудрості, яку Бог зробив доступною для кожної людини, нехай і «неумудрої» в очах цього грішного світу, що гине.

«Дивіться бо, браття, на ваших покликаних, що небагато хто мудрі за тілом, небагато хто сильні, небагато хто шляхетні. Але Бог вибрав немудре світу, щоб засоромити мудрих, і неміч-не світу Бог вибрав, щоб засоромити сильне, і простих світу, і погорджених, і незначних вибрав Бог, щоб значне знівечити, так, щоб не хвалилося перед Богом жодне тіло» (1 Кор. 1:26-29).

Хай благословить Господь кожного з нас прийняти і зберегти цей дар Божий. Так й чується євангельська проповідь у Книзі Приповістей: «Кличе мудрість на вулиці, на площах свій голос дає, на шумливих місцях проповідує, у місті при входах до брам вона каже слова свої: ... ось я виллю вам духа свого, сповіщу вам слова свої!» (Прип. 1:20-21, 23).

Слава нашому Господу Ісусу Христу, Котрий «прийшов і розум нам дав, щоб пізнати Правдивого, і щоб бути в правдивому Сині Його, Ісусі Христі. Він — Бог правдивий і вічне життя!» (1 Ів. 5:20).

У Біблії багато прикладів сильних жінок, від яких можна багато чого навчитися.

ЯІЛ (Суддів 4)

За повелінням Девори, судді Ізраїлю, народ переслідував воєначальника Сісеру. Коли десять тисяч чоловік напали на Сісеру, той втік. Ізраїль переслідував воєначальника і його армію, але в якийсь момент Сісера відділився від своїх людей і залишився сам. Він увійшов до намету Яіл.

Яіл знала, ким був Сісера. Коли той попросив води, хитра Яіл дала Сісері бурдюк з молоком. Напившись, Сісера заснув.

Яіл пробралася до намету з кілком і молотком. Біблія розповідає, що вона тихо підійшла до нього і всадила того кілка в його скроню.

Коли військо переслідувачів наздогнало його, Сісера був уже мертвий.

АННА (1 Сам. 1)

«А тепер я віддаю його Господеві на всі дні, скільки він жаданий для Господа» (1 Сам. 1:28).

Анна була безплідна. Їй хотілося сина, але Бог не давав їй. Вона благала Господа про дитину. У відповідь вона обіцяла, що її син буде служити Богові. Коли народився її син, вона дотримала обіцянки: віддала дитину до Ілія, священника, і залишила там, щоб син виріс при храмі. Протягом багатьох років вона продовжувала впливати на життя Самуїла.

Її син виріс і став одним із найбільших мужів, про котрих нам розповідає Біблія.

АВІГАЙЛ (1 Сам. 25)

Авігаїл була дружиною злого та егоїстичного чоловіка на ймення Навал. Давид, що вже був помазаний на царство, але ще не зійшов на престол, послав своїх слуг до Навала з проханням виявити йому і слугам гостинність. Адже слуги Давида були друзями і захисниками пастухів Навала.

Натомість Навал звинуватив Давида в лінощах і самовпевненості. Відповідь Навала дуже розізлила Давида. І майбутній цар повів своїх людей, щоб помститися злому Навалові.

Авігаїл дізналася про те, що сталося між Навалом і слугами Давида. Вона приготувала їжу для бенкету і відправилася назустріч Давидові в надії, що їй вдасться заспокоїти розгніваного Єсеевого сина і

врятувати чоловіка і всю сім'ю від смерті. І у відповідь на її розумні слова Давид погодився помилувати їх.

Навал, ошалівши від власної сміливості, вирішив, що він дуже крутий, якщо зміг так поведистися з Давидом, і влаштував свято на свою честь, напившись до безтями. А наступного ранку він дізнався, що мудрість Авігаїл врятувала його дім від загибелі. Ця новина настільки приголомшила Навала, що «завмерло йому серце в його середині, і він став, як камінь». Через десять днів він помер.

Коли Давид почув новину про Навала, то запропонував Авігаїл стати його дружиною — так вразили його її мудрість і краса.

ЕСТЕР (Естер 1-8)

У Книзі Естер героїня розповіла — єврейська жінка, яку перський цар Ахашверос вибрав собі у дружини. Відмовившись від колишньої дружини, цар влаштував вибори нової, і вибір цей випав на долю Естер. Цар не знав, що вона була єврейкою.

Коли права рука царя, Гаман, задумав знищити євреїв, Мордехай, дядько Естер, дізнався про це. Він відправився до Естер і попросив її переконати чоловіка помилувати ізраїльський народ.

Та попри те, що Естер була царицею, вона не мала права просто так увійти в присутність царя, «не за розкладом». А поява перед царем без запрошення була рівнозначна смерті.

ЛОІДА І ЄВНІКІЯ (2 Тим. 1)

Про Лоїду і Євнікію в Біблії мало говориться. Але й те, що ми про них знаємо, свідчить про характер цих жінок. Ось лише один вірш: «Я приведу на пам'ять собі твою величезну віру, що перше була оселилася в бабі твоїй Лоїді та в твоїй матері Євнікії; певен же я, що й у тобі вона оселилась» (2 Тим. 1:5).

Павло дякує Тимофію за характер, який він зумів розгледіти в молодому чоловіку. У Писаннях часто згадується, що Тимофій був навчений. І багато чого Тимофій навчився у своєї бабусі Лоїди і матері Євнікії, які були шанувальницями Біблії і, як виглядає, також були посвячені Богові.

Нехай ці історії з життя великих жінок надихнуть і нас сьогодні на життя, повністю посвячене волі Божій.

ВРОГОИ МОЛИТВИ

Молитва — потужна зброя, яку дав Бог Своєму народові. Якби тільки християни усвідомлювали, наскільки вона потужна, то не ставилися б так недбало до неї. Коли молитися сильна духом людина, що утверджена в Бозі і живе в Його Слові і святості, у духовному світі відбувається справжня битва. Злі духи ненавидять таких людей. Проте не можуть нічого вдіяти, тому що Господь і ангели оберігають їх (Пс. 91:10-11).

Але ворог душ людських розуміє всю силу і важливість молитви. Він усіляко намагається відволікти від неї. Ми можемо співати, славити, служити, але без особистого спілкування ми не пізнаємо волю Божу в нашому житті, а наше призначення — виконати цю волю.

Найголовніший ворог молитви — це брак часу! Але є й інші вороги.

Невисповіданий гріх

Невисповіданий гріх, мабуть, — найбільш поширена перешкода для молитви. «Коли б беззаконня я бачив у серці своїм, то Господь не почув би мене» (Пс. 66:18).

Коли в Біблії говориться про беззаконня, це стосується і невисповіданого гріха. Бог досконалий і не може допустити гріха в нас. Якщо ми усвідомлено миримось з гріхом у своєму житті, це відштовхує нас від Бога. У результаті наші молитви не мають сили.

Брак віри

Брак віри має неймовірно негативний вплив на християнське життя. «А якщо кому з вас не стає мудрости, нехай просить від Бога, що всім дає просто та не докоряє, — і буде вона йому дана. Але нехай просить із вірою, без жодного сумніву. Бо хто має сумнів, той подібний до морської хвилі, яку жене й кидає вітер. Нехай бо така людина не гадає, що дістане що від Господа. Двоєдушна людина не-

постійна на всіх дорогах своїх» (Як. 1:5-8).

Віра — це справді питання довіри. Ісус сказав: «І все, чого ви в молитві попросите з вірою, — то одержите» (Мт. 21:22).

Люди не завжди повністю покладаються на Бога. Однак чи не щодня вони довіряють людям, виявляючи віру, яку Бог волів би бачити в них щодо Себе. Люди ходять до лікарів, імен яких не завжди можуть знати, одержують рецепти, які не можуть прочитати, відправляються до фармацевта, котрого ніколи раніше не бачили, купують ліки, механізм дії яких не розуміють, і потім приймають їх!

Чому набагато легше довіряти цим незнайомцям, ніж Богові, Вірному і Милосердному Батькові? Це залежить від того, на чому базується наша віра. Багато людей покладають свою віру на друзів, гроші чи на самих себе. Але все, окрім Бога, може розчарувати, натомість навіть найменша часточка віри може пересувати гори.

Непослух

«Улюблені, — коли не винуватиме нас серце, то маємо відвагу до Бога і чого тільки попросимо, одержимо від Нього, бо виконуємо Його заповіді та чинимо любе для Нього. І оце Його заповідь, щоб ми вірували в Ім'я Сина Його — Ісуса Христа, і щоб любили один одного, як Він нам заповідь дав!» (1 Ів. 3:21-23).

Якщо ми хочемо зростати у відносинах з Богом і ставати сильними людьми молитви, ми повинні навчитися слухати. Утримуватися від гріха недостатньо. Недостатньо і віри. Якщо ми устами сповідуємо, у що віримо, але діями не підтверджуємо твердий послух, це показує слабкість нашої віри. Послух повинен бути природним продовженням віри в Бога. Той, хто кориться Богові, довіряє Йому, а хто довіряє — той кориться Йому.

Непрощення

Петро колись запитав: «Господи, — скільки разів брат мій може згрішити проти мене, а я маю прощати йому? Чи до семи раз? (Мт. 18:21). Юдейський

закон вимагав, щоб людина три рази прощала іншої за образу. Петро, говорячи про сім разів, думав, що він особливо поблажливий і м'який. І був, можливо, глибоко здивований, коли почув відповідь Ісуса: «Не кажу тобі — до семи раз, але аж до сорока і семи раз по семи!» (Мт. 18:22).

Ісус намагався навчити Петра, що прощення — це не математична величина. Прощення — це і не набір слів. Це ставлення серця, і силу прощати дає нам Дух Святий.

Чому прощення таке важливе? «Бо як людям ви простите прогріхи їхні, то простить і вам ваш Небесний Отець. А коли ви не будете людям прощати, то й Отець ваш не простить вам прогріхів ваших» (Мт. 6:14-15).

Прощення і отримання прощення — нероздільні, як близнята. Якщо людина відмовляється прощати іншої, вона шкодить собі, тому що непростення може спричинити їй горе. Людина не може приступати до молитви з гіркістю в душі і закінчувати її з благословеннями.

Неправильні наміри

Розповідають історію про одного служителя, який, прогулюючись вулицею, на якій стояли старовинні будинки у вікторіанському стилі, помітив хлопчика, що стрибав на парадних сходах старого дому. Він намагався дотягнутися до дзвіночка, високо підвішеного на дверях.

Співчуваючи малому, служитель задзвонив у дзвіночок. Потім усміхнувся хлопчику і запитав: — Ну, і що тепер, молодий чоловіче?

— Тепер, — вигукнув хлопчик, — утікаймо що-духу!

У цій історії служитель неправильно сприйняв наміри маленького хлопчика, але Бог безпомилковий щодо наших мотивів. Коли ми не маємо слушності, наші молитви не мають сили. «Прохаєте — та не одержуєте, бо прохаєте на зло...» (Як. 4:3).

Ідоли в нашому житті

Більшість людей, чуючи про ідолів, уявляють

статуї, яким поклоняються, як богам. Але ідолом може бути що завгодно в нашому житті, усе, що стає між нами і Богом.

Ідолами можуть бути гроші, кар'єра, діти, задоволення. Знову ж такі, це питання стану серця. Книга пророка Єзекіїля ясно показує негативний вплив всього, що стає між людиною і Богом: «Сину людський, ці мужі допустили своїх божків у своє серце, а спотикання провини своєї поклали перед обличчям своїм. Чи ж можуть вони запитувати Мене?» (Єз. 14:3).

Чи є щось у вашому житті, що для вас важливіше за Бога? Відповіді на це запитання не так вже і легко. Один із способів дізнатися, чи немає у вашому житті ідола, — це запитати самого себе: «Відмовився би я від цього, якби Бог попросив мене про це?».

Відверто оцініть свою кар'єру, майно і сім'ю. Якщо є щось, чого ви ще не віддали Богові, значить, це перегороджує вашу дорогу до Нього.

Непідвладна Богові воля

Одна жінка щоразу, коли переходила через перехрестя, підкидала палицю в повітря. Куди показувала палиця, туди вона і йшла.

Якось по той бік дороги, де вона трічі підкидала палицю, стояв якийсь літній чоловік. Він спостерігав за тим, що вона робила, і нарешті запитав:

— Навіщо ти підкидаєш палицю?

— Я дозволяю Богові показати мені з її допомогою, в якому напрямку йти, — відповіла жінка.

— Тоді чому ти підкидала її трічі?

— Тому що перші два рази вона показувала в неправильному напрямку.

Кінцева мета нашої молитви — отримати не те, що ми хочемо, а навчитися бажати того, що дає Бог. Але цього ніколи не буде, якщо ми не підкоримо свою волю Йому і не віддамо себе в руки Божі.

Людина, чия воля підкорена Богові, перебуває з Ним у стосунках, які описані в притці про виноградну лозу і галуззя: «Коли ж у Мені перебувати ви будете, а слова Мої позостануться в вас, то просіть, чого хочете, — і станеться вам!» (Ів. 15:7).

Галуззя залежить від виноградини і живе в згоді з нею. У свою чергу, виноградна лоза дає йому все, чого воно потребує, і в результаті це приносить рясні плоди.

ЯК ПІЗНАТИ БОЖУ ВОЛЮ

Є два ключі для пізнання Божої волі в певній ситуації: переконайтеся, що те, про що ви просите або що збираєтеся зробити — не суперечить Біблії; і що це прославляє Бога. Якщо, однак, Бог не дає вам бажаного — то або на це справді немає Божої волі, або вам просто необхідно почекати.

Іноді людям нелегко пізнати Божу волю. Ми хочемо, щоб Він конкретно вказував нам, що робити — де працювати, де жити, з ким одружитися і т. д. У Біблії написано: «... і не стосуйтесь до віку цього, але перемініться відновою вашого розуму, щоб пізнати вам, що то є воля Божа, — добро, приємність та досконалість» (Рим. 12:2).

Бог рідко дає людям безпосередню і конкретну інформацію. Він дозволяє нам самим приймати рішення. Єдине рішення, яке не до вподоби Богові, — те, яке призводить до гріха чи суперечить Його волі. Господь бажає, щоб ми приймали рішення у згоді з Його волею.

Як же дізнатися, у чому полягає Божя воля для вас? Якщо ви маєте близькі стосунки з Богом і справді хочете виконувати Його волю, — Бог вклав Своє бажання у ваше серце. Головне — прагнути до того, що до вподоби Йому, а не вам самим.

«Хай Господь буде розкіш твоя — і Він здійснить тобі твого серця бажання!» (Пс. 37:4). Якщо ваші вчинки не суперечать Біблії і сприяють вашому духовному зростанню, тоді Біблія «дозволяє» вам самим приймати рішення.

Наш кор.

ДЕНЬ СПОЧИНКУ

29 травня у селі Підвербцях Тлумацького району Івано-Франківщини відбулося особливе богослужіння. Тамтешню церкву навідали сестри з відділу жіночого служіння Івано-Франківської церкви ХВЕ.

Пастор Віталій Маланчук, помолившись і благословивши зібрання, зібрав братів на окрему бесіду. А сестри спілкувалися, співали, ділилися роздумами над Словом Божим, свідчили про Божу дію у своєму житті, міркували над тим, як змінювати свій характер, щоб зродити плід духа і славити Господа у щоденних справах.

А по обіді пастор з дружиною влаштували гостям екскурсію мальовничими краєвидами Підвербців. І це був справді день спочинку — день, проведений з Господом.

с. Підвербці, Івано-Франківська обл.

№ 5 (140)

Виходить щомісяця

ТРАВЕНЬ 2016 р.

Адреса редакції:

76002, м. Івано-Франківськ,

вул. Мочульського, 1;

тел./факс (0342) 50-10-19, факс 50-10-21

E-mail: dobry.samar@gmail.com

ЗА ЄВАНГЕЛЬСЬКУ ВІРУ

Засновник — Всеукраїнський союз церков християн віри євангельської п'ятидесятників

Шеф-редактор — Олег Карпюк;
літературний редактор — Людмила Бендус;
технічний редактор — Дана Парипа;
оператор комп'ютерного набору — Вікторія Галюк.

Редакція не завжди поділяє погляди авторів.

Газета віддрукована в Івано-Франківській друкарні «Місто НВ»
Обсяг — 1,86 умовного друкованого аркуша.
Тираж — 15000 примірників.
Замовлення № 923.

Р/р 26002000007923, ПАТ «Укрсоцбанк», МФО 300023, код 20559726